

چون فیری رقت دهگهن

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی

زنجیره ی پژوهشگری

*

خاوه‌نی نیه‌تیا‌ن: شه‌و‌ک‌ه‌ت شیخ یه‌ز‌دین

سه‌رنو‌سی‌ان: به‌دران شه‌مه‌د هه‌بی‌ب

***

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی ناراس، شه‌قامی گولان، هه‌ولیر

چۆن فېرى رقت دهكهن

نووسىنى:

مىخائىل شۆلۆخوف

وهرگېرانى:

فهلهكهدين كاكهيبى

ناوى كىتېب: چۆن فېرى رقت دهكهن - چېرۆكى دريژ
نووسىنى: مىخائىل شۆلۆخوف
وهرگېرانى له فارسىيەوه: فهلهكهدين كاكهيبى
بلاوكراوهى ئاراس - ژماره: ۶۱۲
دەرھىنانى ھونەرىي ناوہوہ: ئاراس ئەكرەم
دەرھىنانى بەرگ: ھەمىد ئازموودە
چاپى دووہم، ھەولتېر - ۲۰۰۷
له كىتېبخانەى گىشتىي ھەولتېر ژماره (۶۳۸) ى سالى ۲۰۰۷ ى
دراوہتى

بووین، هاریکارم بوو له چاپ و بلاوکردنه وهی. چاپی یه که می به ژماره یه کی که م و به تایپی دهستی و فوتوستینسل، له خوا کوړک دهره ینرا. نه وه چاپی دووهمی (سالی ۲۰۰۵) به کو مپیوتەر و تازه ترین چاپ، له هه ولیر دهره دچیته وه. نه م نامیلکه یه دوو به شه:

یه ک: پيشه کیی سالی ۱۹۸۴، که هه نديکم له کتیبه فارسییه که و هه نديکی تر له چهنه رۆژنامه و گوڤاری عهره بی و فارسی وهر مگرتووه.

دوو: دهقی چیرۆکه که که به ناوی (چۆن فیڤری رقت ده که ن) ه. سالی ۱۹۸۴ نامیلکه که م به نازناوی (ا.پ) بلاو کرده وه ئیستا (تازه ده ویرم!) به ناوی ئاشکرامه وه بلاوی بکه مه وه. به داخه وه ناوی سه رچاوه فارسییه که م نه نووسیوو، ئیستاش نه و کتیبه م له لانه ماوه و که له کاتی گواستنه وهی مال که م له ئیرانه وه بۆ کوردستان تیاچوو. داوای لیبووردن له وهر گتیره فارسییه که ده که م، که کو مه لیک چیرۆکی شۆلوخوڤی کو کردبووه وه. زۆربه یان له سه ر شه ږی دووهمی جیهانی بوون، دیاره نه و نووسه ره به ږیزه ئیرانییه ش، وه کو من، به م شیویه شه ږی ریسوا کردووه.

(*) چاپی یه که می نه م وهر گتیرانه سالی ۱۹۸۴ له خوا کوړک بلاو کرده وه

وته یه ک بۆ چاپی دووهم (*)

سالی ۱۹۸۴، له وده مه ی شه ږی عیراق و ئیران بلیسه ی سه ند، نه م چیرۆکه ی نووسه ری سوڤیه تی میخاییل شۆلوخوڤم به زمانی فارسی خوینده وه، که دهر باره ی شه ږی دووهمی جیهانی و مهینه تی به دیلگیراوه کانی شه ږه. من دژی شه ږه که بووم.

وه کو په یامیک دژ به جهنگ و کاره ساته کانی، نه م چیرۆکه م به ناوی (چۆن فیڤری رقت ده که ن) وهر گتیرایه سه ر زمانی کوردی و وه کوو یه که مین کتیبی (کو مه له ی نووسه ر و رۆژنامه نووس و هونه ر مه ندانی پيشمه رگه)، که له چیا پیکمان هینابوو، له خوا کوړک چاپ کرا و بلاو کرایه وه.

کاک فه می کاکه یی به وهر گتیرانه که مدا داچووه و پوخت و جوانتری کرد. کاک جه لال ده باغ، که له کو مه له که دا پیکه وه

يەككى لە رېنوما ناسراوھەكانى رىيالىستى سۆسيالىستى چاوى
لېكنا و لە تەمەنى ھەفتا و نۆ سالىدا ۱۹۰۵-۱۹۸۴ كۆچى
دوايى كرد، پاش ئەوھى كە يادىكى ھەميشە زىندووى لە
بەرھەمە جوان و بەرزەكانيدا بۆ بەجى ھىشتين.

شۆلۆخۆف و بەرھەمەكانى بەتەنيا مولكى گەلانى يەككىتى
سۆقىيەت نىيە، بەلكو مولكى تەواوى مرقۇفايەتتە، بۆيەش ئەم
چەند دېرە دەخەينە بەرچاوى خوينەرى كورد، كە بۆ ناسىنى
گۆشەيەك لە ژيانى ئەو ئەدىبە بلىمەتەيە. ديارە كە ناسىنى
گشت لايەنەكانى چالاكى ئەدەبى و بەرھەمەكانى كە بەھەزاران
لاپەرەيە كارىكى ورد و بەرفراوانى دەوتى و بەم پيشەكەيە
كورتە و بەگۆرپىنى ئەم چىرۆكە دەرھەتە كارىكى وا قەبە
نايەين.

سەرھەراي ئەوھش كە زمانى نووسىنى شۆلۆخۆف بەخۆى
سادە و رەوان و بېبۆيە و بى تىف تىفەيە، ئەوھندەى تر تەقەلام
داوھ سادە و رەوان و بى گرىتوگول بنووسم، چ لەبەرئەوھى كە
ئەمە يەكەمىن بەرھەمى دىرېژى نووسىنى كوردىيە كە چاپ
دەكرى (بى گومان نووسىنى كوردىم ھەيە كە لە چاپ نەدراوھ)،
يا لەبەرئەوھى كە ھەر بروام وايە كە دەبى بۆ زۆرەي خەلك
بنووسىن و شتىكى وا بکەين خوينەوارى سادەى كورد كەلكى
لى وەرېگرى.

پيشەكەيى چاپى يەكەم

«ئايا نووسەرى شەرھەفمەند دەتوانى، لە
ئاستى ئەو كەسانەى دەيانەوى مرقۇفايەتى
بەرھەو خۆكۆزى و نەمان بېەن، بىدەنگ
رېابوھستى؟»

شۆلۆخۆف

سالى ۱۹۶۵، ميخائىل شۆلۆخۆف، بەو وتانە خەلاتى (نۆبلى)
لەسەر رۆمانە بەناوبانگەكەى (دونی ئارام) وەرگرت، كاتى
بەرامبەر كۆرى رۆشنبىرى پاشايەتى سوید راپوھستا و وتارە
مىژوويەكەى لەو بارەوھە بەگۆيى گەلانى جىهان گەياند.

لە شوباتى ئەمسالدا ۱۹۸۴ ميخائىل شۆلۆخۆف، نووسەرى
بەرز و رۆماننووسى بەناوبانگى گەلانى يەككىتى سۆقىيەت و

شۆلۈخۆف كىيە؟

مىخائىل ئەلكساندەروىچ شۆلۈخۆف سالى ۱۹۰۵ لە گوندى (كروژيلين) لە ھەرىمى دونتز، واتە لە ناوچەى رېوبارى (دون) لە (رېوستوف) لە دايكبوو، واتە لە ناوچەى كە كازاخەكان ژياون. لە بنەمالەىكى جووتيارى كازاخى لە دايكبوو، باوكى خەلكى رېزانە، بەكشتوكال و ئاژەلدارى خەرىك بوو. دايكىشى ھەر لە بنەچەىكى جووتيارى بوو. كاتى كە شۆرشى مەزنى ئۆكتۆبەرى ۱۹۱۷ سەركەوت، شۆلۈخۆف تازە پى دەگەيشت و لە باوھشى شۆرش، وەكو ئەو نەوھى كە ئەو كاتە تازە لاو و تازە بەتازە چاوى دەكردەو، فىر بوو. لەو چىرۆكانەى كە لە سالىكانى بىست و سىدا نووسىون باسى ئەو زۆرانباى و ملمانىيە دەكا كە نەوھى تازە لەتەك نەوھى كۆندا، پىويستى و رەفتار و بىروباوھرى شۆرشگىرانە لەگەل دابونەرىت و نەفامى و دواكەوتوويى و بىروباوھرى كۆنەپەرىستى و كۆنە، تىكىئالاون، شۆلۈخۆف زوو دەستى داوھتە نووسىن.

سەرھتاي نووسىنەكانى بۆ سالى ۱۹۲۵ دەگەرىتەو، واتە ھىشتا تەمەن بىست سالى بوو. چەندىن چىرۆكى ئەم سەردەمەى سەبارەت بەو توولەك (تازە لاو) و لاوانەى كە چۆن دەچوونە رىزى (كومسومول) و چۆن بەگژى خورەوشتى

كۆمەلى كۆنا دەچوون و لە بۆتەى ئەو مشتومرەدا قال دەبوون، فىرى تىكۆشان و ژيانى تازە دەبوون. سالى ۱۹۴۱، كاتى شەرى جىھانى دووم ھەلايسا بوو، شۆلۈخۆف وەكو پەيامنىرى رۆژنامەنووس چووتە خەتى پىشەوھى شەرى، لەوئى، جگە لە ناردنى رېپورتاژ و ھەوال و وتار بۆ رۆژنامەكان، چىرۆكى كورت و درىژىشى دەنووسى وەكو ئەم چىرۆكى ھەرمانگىراو، كە سالى ۱۹۴۳ لە ژىر ناوى (چۆن فىرى رقت دەكەن) دا نووسىويەتى. چوار سال لە خەتى پىشەوھى شەرى ماو. پاش تەواوبوونى شەرى لە جاران گەرمتر خەرىكى نووسىن بوو و شاكارى جوانى داناو كە زۆرىەى بۆ رېسواكردنى شەرفرۆشان و پىشاندانى كارەسات و دەرد و ئازارى شەرى و لە پىناوى ئاشتى و ئاسوودەى و بەختيارى ئادەمىزادا تەرخان كروو. لە بەرھەمە بەناوبانگەكانى دەربارەى شەرى جىھانى دووم چىرۆكى (چارەنووسى ئادەمىزادە)، كە بۆ زۆرىەى زمانەكان وەرگىردراو، لەوانەش بۆ زمانى شىرىنى كوردى.

(زەوى بەيارمانىش كىلا...) ناونىشانى يەكى لە رۆمانە بەناوبانگەكانىيەتى، باسى رۆژانى ھەوھلى پىكھىنانى كۆمەلە ھەرەوھىيەكان (كولخوزەكان) دەكا و چۆن و بە چ سەختى و زەحمەتى و گيانكىشانىك جووتياران قايلبوون و تىگەيشتن كە كارى ھەرەوھى باشتەرە و خىر و بەرھەكتى پترە.

(دۆنى ئارام) ئەم رۆمانە بەناوبانگەيە، كە بەبۇنەيەو، سالى ۱۹۶۵ خەلاتى (نۆبىلى) وەرگرت. وەكو دەلئىن، شۇلۇخۇف، يازدە سالى رەبەق خەرىكى نووسىنى ئەو رۆمانە بوو، كە ئەمرو بۇ زۆربەي زۆرى زمانەكانى جىهان وەرگىردراو، بەئومىدى ئەو رۆزەش كە سوارچاكيكى زمانى كوردى ئەو رۆمانە بەكوردى بگىریتەو.

وەكو وتمان ناتوانىن لەم دەرفەتەدا تەنانەت لیستەي ناوى بەرھەمەكانى شۇلۇخۇف بخەینە بەرچا. ئەو پایەيەكى بەرزى لە ئەدەبى ھاوچەرخى جىهانیدا ھەيە. ھەمیشە بۇ مرۇقايەتى نووسیویەتى، شەر و ستەم و زۆردارى و پاشكەوتووی و خویتمژىنى ریسوا کردوو. وینەگرى واقیعی تیکۆشانى سەختى گەلەكەي بوو لە پىناوى خەلقگردنى ژيانىكى تازەي بى چەوسانەو، ژيانى بەختیار و پر لە جۆش و خرۆش، تىايە مرۇف پر بەپىستى خوی وەكو مرۇقىك خوی بناسى و كار بكا و كۆمەلگای مرۇقايەتى بەرەو پىش ببا. شۇلۇخۇف ھەر لەو كاتەي كە باسى شەر و بەگژیەكدچوون و كارەساتە جەرگىرەكان دەكا، بەھەموو وزە و توانايەكى ھونەرمانەنەو بانگى ئاشتى ھەلدەدا و خەلك بۇ خەبات لە پىناوى ئاشتى و كامەرانى و دۆستايەتى و براىەتیدا بانگ دەكا. ئەم مانايەي بەخەستى لە وتارەكەیدا سالى ۱۹۶۵دا دەرخستوو.

توانای زیندووی واقیەگەرى (ریالیستى):

سالى ۱۹۶۵ كاتى وەرگرتنى خەلاتى نۆبىل لەسەر رۆمانى (دۆنى ئارام) شۇلۇخۇف بەشانازییەو وتى:

«لەمەوپىشیش ئاشكرام كرد كە من نەبەس بەو خۆشحاللم كە خزمەتگوزارى پىشەيى و خسوسیاتی نووسەرىم جىگەي پى قایلپوون و ناسىنى جىهانىیە، بەلكو لەو روووەش بەخۆم دەنازم كە ئەم خەلاتە بەر نووسەرىكى رووس كەوتوو، بەر نووسەرىكى خەلكى يەكیتی سۆقیەت كەوتوو من لەم كۆردەدا (كۆرى رۆشنبىرى پاشايەتى سوید) نوینەرى بەرەي مەزنى نووسەرانى نىشتمانەكەم».

ئەمجا شۇلۇخۇف وتى:

«پىشووئر شادمانى خۆم لەووش دەرخستبوو كە ئەم خەلاتە بەشىوہیەكى تر پىشتگىرىیە بۇ رۆمان نووسىن. لەو سالانەي دوايیدا چەندیین جار بیستووومە كە گوايە شىوہى رۆمان ئیتر كۆن بوو و وەلامى پىدوايىستى ئەمرۆ نادانەو. بەھەموو دلئیکەو دەلئیم كە لەو باسانە سەرم سورماو، چونكە رۆمان ئەو ئیمكانەمان پى دەدا كە جىهانى واقیعی تەواوتر بناسىن و تئىور و رەوشى خۆمان و ھاوبىرەكانمان دەربارەي جىهان و كىشە بەگورەكانى لە قالبى رۆماندا بنوینىن».

«له راستیدا، رۆمان پاماندینی تا ژيانی بهرینی دهووربهه
 باشتر و قوولتر تیښه، ههروا ریگه مان لئ دهگری نهوکه
 ههول بدهین مهنی (مهنی - واته: فرديه / انانیه) پووجه لئ
 خۆمان به ناوکی دونیا بزاین. به لای هونه رهنه ندی
 ریالیستییه وه، رۆمان به پئی ئه و سروشته ی که ههیه تی،
 پیگه یه کی پان و بهرینه. زۆر له داها ته کانی هونه ری نوئی له ژیر
 ناوونیشانی ئه و هدا که گوایه ته مهنی (ریالیزم) به سه رچووه،
 ئه و راستیانه قبول ناکهن. من، بی ئه وه ی له وه ترسایم که
 ناوی کۆنه پاریزیم (محافظه) لئ بنین و، به ناوی پهیره ویکي
 نه گۆری ریالیزمه وه، ئه و تیبینیانه رت ده که مه وه. شتیکی
 تریش، زۆر له وه که سانه به ناوی پیشر ه وایه تی ئه ده بییه وه
 ده ئاخفن، مه به ستمان هه ر ئه وه هول و کۆششانه یه، که له
 زه مینه ی قالب و شیوه ی دا هینانی به ره می هونه رییه وه و
 به ده سته وه یه».

«به لای منه وه پیشر ه وانی راسته قینه ئه وه هونه رهنه ندانه که
 ناوه رۆکی نوئی ژيانی دهورانی ئیمه ده که ونه وه و له به ره می
 خۆیاندا دهینوین. ریالیزمی به گشتی و رۆمانی ریالیستی
 به تایبه تی، له سه ر بناغه ی تاقیکردنه وه ی هونه ری مامۆستایانی
 مه زنی رابردو دامه زراوه، به لام له ریره ی ته کامولی خۆیدا،

پرووخساریکی ئیجگار تازه و زاده ی دهورانی ئه مرۆی پهیدا
 کردوه».

«مه به سستی من له واقیعه گه ری، ئامانجی نويسازی و گۆرینی
 ژيانه له پینا و خیر و خۆشی ئینساندا. به دیهیه که مه به ستم
 له وه هه ر ئه مه یه که ئه مرۆ به ریالیزمی سۆسیالیستی ناوی
 ده بن. له ویزه کانی (خسوسیاتی) ئه و جیهان بینییه ئه وه یه که
 دووره په ریزی و هه لاتن له واقعیته قبول ناکات و، ئاده میزاد
 بانگ ده کا تا له پیناوی پیشکه وتنی مرۆقایه تیدا تیبکۆشی و
 شیوه ی تیکۆشانی پی پیشان دها و ئه و ئیمکانه ده ره خسی
 که ئاده میزاد به و ئامانجه بگات که ئاره زووی ملیونه ها
 ئینسانه».

«کۆمه لگای مرۆقایه تی له که سانی تاک تاک و به ته نی و جیا
 له یه کتر - که وه کو ئاسمانگه ره کان له ده ره وه ی کیشی زهوی
 و له حاله تی بی کیشانه دا ده یه نه سه ر پیک نه هاتووه. ئیمه
 له سه ر ئه م زه مینه ده ژین و ملکه چی یاسا کانی ئه وین و
 هه ره کو وه له ئینجیلدا هاتووه «هه ر رۆژیک له رۆژانی ئیمه پره
 له به ده ختی و گرفتاری و نیازی خۆی و ئومید به دوا رۆژی
 باشتری خۆی». دانیشتوانی هه ره زۆری سه ر ئه رز ویست و
 ئاره زووه ی وه کو یه کتریان هیه به رزه وه ند و په یوه ندی

هاوبه‌شيان، که به‌له‌وهی له‌یه‌ک جیا و دووریان بخاته‌وه، پیکه‌وه دهینا‌به‌ستی. ئەوانه‌ی پیاوی کار و رهنجدهرانن، هه‌موو شتی‌ک به‌هیزی دهست و می‌شک ده‌خوولقی‌ن. من له‌و نووسه‌رانهم که خزمه‌تکردن به‌خه‌لکی رهنجکیش، به‌قه‌له‌م و به‌بی سنوور، به‌به‌رزترین شانازی خۆم ده‌زانم».

«هه‌موو شتی‌ک ئا لیره‌وه دهست پی ده‌کا. لیره‌وه ده‌توانری ده‌رک بکری که هونه‌رمه‌ند به‌لای منه‌وه – وه‌کو نووسه‌ری‌کی مه‌ردوومی سوڤییه‌ت – چ پایه‌یه‌کی له‌جیهانی ئەمرۆدا هه‌یه».

«ئیمه له‌ده‌ورانی ئائارامیدا ده‌ژین. هه‌رچه‌نده له‌سه‌رانسه‌ری ئه‌رزدا، میله‌تیک نییه شه‌ر بخوازی، به‌لام ده‌سه‌لات و هیزگه‌لی وا هه‌ن که میله‌ت‌ان به‌ره‌و کووره‌ی شه‌ر پاده‌کیشن. ئایا ده‌شی، خۆله‌می‌شی شه‌ر، خۆله‌می‌شی گره مه‌زنه‌که‌ی شه‌ری جیهانی دووهم، دلی نووسه‌ری شه‌ره‌فمه‌ند ده‌توانی، له‌ئاستی ئەو که‌سانه‌ی ده‌یانه‌وی مرۆڤایه‌تی به‌ره‌و خۆکوژی و نه‌مان به‌ن، بیده‌نگ رابوه‌ستی؟ ئەی په‌یامی هونه‌رمه‌ندان چییه؟ په‌یامی ئەو هونه‌رمه‌نده‌ی که وه‌کو خواکانی ئەله‌مپ له‌ئاستی ده‌رد و ئازاری خه‌لکی بی‌خه‌م نییه، خۆی له‌کیشه‌کیشی دوژمنکارانه به‌رزتر ده‌زانی؟ ئەو هونه‌رمه‌نده‌ی که خۆی به‌رۆله‌ی گه‌ل و به‌ئهندامیکی بچووی ئەو خه‌لکه له‌قه‌له‌م ده‌دا؟»

«نووسه‌ر ده‌بی له‌رووی راستیه‌وه له‌گه‌ل خۆینه‌ره‌کان قسه بکا، راستی بلێ، ئەو راستیه‌ش که باوه‌ر و بروا به‌خۆینه‌ران ده‌دا، باوه‌ر به‌دوارپۆژ و بروا به‌وزه و تواناکانی خۆی که له‌باریدا هه‌یه ئەو دوارپۆژه بسازی».

نووسه‌ر ده‌بی، له‌سه‌رانسه‌ری دونیادا، تیکۆشه‌ری ریگه‌ی ئاشتی بی و، به‌هه‌ر کوئی قسه‌ی بر ده‌کا با ئەو تیکۆشه‌رانه به‌بار بی‌نی که له‌و چه‌شنه، ئاشتی‌خواز بن و خه‌لکیش به‌پیی مه‌یلی سروشتیانه و شه‌ره‌فمه‌ندانه‌یان، له‌پیناوی پشکوئن و پی‌شکه‌وتندا یه‌ک بخات. هونه‌ر ده‌سته‌لاتیکی سه‌رسوور هینه‌ری به‌سه‌ر می‌شک و گیان و دلانی ئاده‌میزادا هه‌یه. به‌لای منه‌وه، ئەو که‌سه هه‌قی هه‌یه ناوی هونه‌رمه‌ند له‌خۆی بنی، که ئەو ده‌سه‌لاته، بۆ خه‌لقکردنی گیانی جوانی په‌رستی له‌دلی خه‌لک له‌پیناوی خیر و خۆشی مه‌ردومدا به‌کار به‌ینی».

«خه‌لکی ولاته‌که‌م، له‌پیشخستنی ریره‌وی میژووی خۆی‌اندا ریگایه‌کی ته‌ختانیان نه‌بریه‌وه؛ ئەو ریگای ریگا شه‌قکه‌ر و پیشه‌نگه‌کانی ژیان بووه. منی نووسه‌ر، به‌ئه‌رکی خۆم زانیوه و، وه‌کو له‌مه‌ودواش وا ده‌یزانم، که هه‌رچییه‌کم نووسی بی و له‌مه‌ودوا بینووسم، هه‌ر بۆ ریزلینان و به‌حورمه‌ت زانینی رهنجی ئەو میله‌ته زه‌حمه‌ت‌کیشه‌یه، ئەو میله‌ته دا‌هینه‌ره، ئەو گه‌له

قارمانه، ئەو گەلە که بۆ سەر هیچ کەسی دەسدریژی نەکردوو و هەمیشە بەسەر بەرزییەوه توانیووێتی بەرگری لە دەستکەوتەکانی خۆی بکا و ئازادی و شەرفی خۆی بپاریزی و قەت لەو مافەیی واز ناهێنی که دواڕۆژی خۆی، بەپێی ئارەزوو و ویستی خۆی، بخوێنێت.»

لە کۆتاییدا شۆلۆخۆف دەلی:

«بە ئاواتم که کتیبەکانم یاری دەدەری خەلکی بن تا لەو چاکتر بن که هەن و، گیانێکی پاکتر بگرە بەر و، ببە هۆی پشکۆتیی خۆشەویستی و دوستایەتی لەگەڵ و هاوچەشن و تیکۆشانی بێ وچان لە ڕێگەیی ئامانجی مەرۆفایەتی و پیشکەوتنی مەردوویدا. لەم ڕێگایدا، با سەرکەوتنی هەرچەندە که میشم و دەست هینابی ئینجا خۆم هەر بەختە وەر دەزانم.»

کۆمەڵی ئازاد لە هەزاری و چەوسانەوه چۆن ڕیز لە هونەرماند دەنی؟

ئەو بوو چەمکێک لە ژیان و بیروباوەری شۆلۆخۆف سەبارەت بە هونەر و هونەرماندی ئینسانپەرور، جا بزانی ئەو میللەتەیی که ئەو پێو دەنازی و «شاباشی» شانازی بۆ هەڵدەدا، چۆن حورمەتی گرتوو و یادی کردۆتەوه... که ئەمەیی تا ئیستا بۆی کراوه هیشتا کەمە بۆی کرابێ؛ ئەو کەمەش بەتەنی بەسە، تا تیبگەین که بۆچی شۆلۆخۆف بەو

سەر بەرزییەوه خۆی بەرۆڵەیی ئەو گەلە داھینەرە لە قەڵەم دەدا، که هەم ئەم راستی دەربریوو و هەم ئەو گەلەش شایانی ئەو ئیحترامەییە. گەلێک قەدەری ئینسان بزانی و نرخ لە بەرھەمی دەست و بەرھەمی مییشک بنی و گرنگییەتی نرخ ئەو نرخ لێنانە بزانی و کارکەری دڵسۆز، چ کارکەری دەستی بێ یا کارکەری مییشکی، لە جێگەیی خۆی دابنێ، گەلێکی ئاوەھا بە راستی شایانی هەموو ئەو خۆشەویستیەییە که تک تک لە پینووسی شۆلۆخۆفەوه دەچیتە ناو دێری رۆمان و گشت نووسراوەکانی تری. چ خۆشە مەرۆف کار بکا و خەلکی وا هەبن کارکەیی بسەنگین و، خۆی بەخت بکا و کەسی وا هەبن بەو فیداکارییە بزانی و، بەرھەدار بێ لە هونەر و کارامەیی و شارەزایی و مەردووومی ئەوتۆ هەبن بیناسن و لە جێگەیی خۆی – نه زیاتر و نه کەمتر – دابینن! لە تاریکستانی کۆمەڵگای پر لە سەتم و چەوسانەوه و کوێرەوهری و خوێنمژی و نەفامی و نەزانیندا، لە شەو زەنگی کۆیلا یەتی کۆمەڵی ئادەمیزادا: چەند گۆل پێش ئەو هی پیشکون نەژاکان و هەلنەوهرین؟ چەند چرا نەکوژانەوه؟ چەند دەنگی زوڵال لە گەرودا نەخنکینران؟ چەند نەونەمام پێش ئەو هی بێنە بەر لە بنچویناواندا هەلنەکەندران؟ چەند بەرھەرور و بلیمەتیش، پاش ئەو هی ناسران، ئەمجا بەدەرھەقی و کوێرانە پیشیل نەکران؟ رەنجی چەند کەس،

چەندىن مىليارد كەس، بۇ ھەندى كەس نەچچو؟ چ تاوانىك
دەرھەقى بىرى گەش و باوهرى راستى نوئى و داھىنانى
تازەوگر، نەكراو؟

كۆمەلى ئازاد لە چەوسانەو و ھەژارى و بى دەرەتانى، رەگ
و ريشەى ئەو تاوانە رەش و چەپەلانە، كە ھەميشە لەكەى
نەنگن بەنيوچاوانى كۆمەلى مرؤفايەتییەو، لە ريشەو و شك
دەكاتەو و سەر زەوى لى بژار دەكا!

كاروانى خەلكى سەر ئەرز، وەك منالى تازە پى بگرى و
بەرەو نامىزى دايكى بەبالە فشى لەتر دەخوا و لاقە تازە
پىگرتووھكانى دەھاوئىژى، بەرەو ھەتاوى ئەو دوارپۆژە رۆشناييە
دەروا، ئەو كاتە كە - با ئىمەش لە نىشتيمانە جوانەكەماندا،
لە تەمەنى خۆماندا، نەيبىن - ئىتر ھىچ بەرەمەندىك لە
ھونەر و ھىزى داھىنان و بىروباوهر رپوناك لە پلە و حورمەت
و ريزلئىنان بى بەش نابى. ئەو رۆژە... بى بەشان ھەر ئەو تەمەل
و بى بەرە و خۆپەرستانە دەبن كە بيانەوئى كەمترىن زەحمەت
بەخۆيان بەدەن و فرەترىن بەرەم بەريان كەوئى و، تۆزقالتىك
مىشك يا لەشى خۆيان ماندوو نەكەن و لە ھەمووانىش چاكتەر
بژىن، خۆشتر بخۆن، ئاسوودەتر بنوون، جوانتر بپۆشن و،
چۆن مەيليان بى رايبوئىرن! چ خۆشە ئەو رۆژەى كە ئىدى نان
بۆ قەساب و گوشت بۆ نانەوا نەبى! نرخی ئىنسان بەپىواری

كار و بەرە و رەنجى ئەو پىوانە بگرى، نە بە (گەزى کوتال
فرۆشى) وا كە عانەيك بخاتە ناو مېزەرەكەى و سوئىند بخوا،
بەو سەرەى كە عانايەك زياترى تيا نييە! لەو كۆمەلگايەدا
مەچەكى ئىنسانى خوينمژ دەگرن - وەكو پۆلىسى مەچەكى
گىرفانبىر لە كاتى برىنى گىرفاندا بگرى - و پى دەلئىن: ئىتر
بەسە! ئەوھى كار نەكا ناخوا! چ كارى دەست بى، چ كارى
مىشك!

مرؤف لە دەغلكارى و (تەنيا عانەيكە لە ناو مېزەرنان) و
چاوجنۆكى و رپوكىنە رزگارى دەبى. برالە! تۆ بلىي: تۆ بلىي
وا بى؟! ... ئەگەر وا نەبى و رپرەوى كاروانى شەھيدانى ئازادى
و سەرفرازى بەو مەنزلگەيە ناگات، ئىتر ئەم خەبات و
بەرخۆدانە ھىچ مانايەكى نامىنى، دلنيا بە كە رۆژى رزگارى
تەواوى مرؤف - بەمرؤقى كوردستانىشەو - سەرھەلەدا و
شەمشەمە كوئىرەى زۆردارى و سوار مىيەكتربوون دەخريئە
كون و قوزبنە گۆرستانەكانى مېزوو.

شۆلۆخۆفى نەمر دەبى زىدەتر بەختەوەر بى لەوھى بىرى لى
دەكرەدوھ. ئەى ئەو نەبوو كە بەخۆى وتى: «بەئاواتەوھم كە
كتىبەكانم... ببنە ھۆى... تىكۆشانى بى وچان لە رىگەى
ئامانجى مرؤفايەتى و پىشكەوتنى مەردوومدا...»؟

لەوویە، ئەووی بۆ ریزلینان لە شۆلۆخۆف کرابی، بۆ کەم
ھاوولاتی ئەو کرابی. لە ھەر ئیمە کەیدا بە حورمەت و شکۆداری
مالتاواویی لای کراو و، لە سەر ئانسەری ولاتدا ھەوآل و وتار و
فیلم و لیکۆلینەووی لە سەر بلاوکرایەتە و کۆری بۆ بەستراویەک
دوو مانگ لە وەفاتی تۆ دەپەری کە ئەم بریارانەش بۆ
ریزلینگرتن و یادکردنەووی - لە یەکی تۆ سۆفیەتدا -

- لە مۆسکۆ پەیکەری بۆ دابنن.

- لە مۆسکۆ، ھەروا لە روستوف (شاریکی سەر رووباری
[دوون] کە لەویدا شۆلۆخۆف زۆربەیی بەرھەمەکانی داھینا)
سەرھو شەقام بەناووی بکریتەو.

- لە ئاواویی فیتسیکاپا، کە ئاواوییە کە شۆلۆخۆف تیا ژیاو،
ئامۆژگایەک بەناوویە دەبمە زری.

- ناوی لە سەر سی کتییخانە و سوفخوزیک لە کازاخستان و
گەمی (کەشتی) یەک بنری.

- لە ھەر ئیمی روستوفدا دەوڵەت مۆزەخانە یەکی بەرین بەناووی
(میخائیل شۆلۆخۆف) ھو بەکاتەو، ئەم خانووبەرانە بگێریتە
بەر:

* ئەو خانووی لە (فیتسیکاپا) کە تیایدا ژیاو.

* ئەو مالتاواویی لە (کورجیلیسبکی) کە تیا یا لە دایکبوو.

* ئەو مالتاواویی لە (کارفینسکایا) کە تیا یا مالتاواویی بر دۆتە
سەر.

* ئەو مالتاواویی کە تیا یا رۆمانی بەناو بانگی (دوونی ئارام) ی
نووسیو.

- بەناوویە (منحە) بەقوتابیان بدری.

- یەکی تۆ نووسەرانی سۆفیەت ھەر ساڵەیی دوو خەلات
بەناووی (شۆلۆخۆف) ھو بەدات بە چاکترین بەرھەمی نووسەر
لاوھکان.

- ھەروا لیژنە یەکی تاییەتی پیکھات، بۆ کە لە پووری ئەدەبی
شۆلۆخۆف.

ئیمەش، ھەم بەبۆنەیی کۆچکردنی ئەم نووسەر مەزنەو ھەم
بۆ ناساندنی چەمکیک لە ئەدەبە کەیی، ئەم چیرۆکە بەناووی
(چۆن فییری رقت دەکەن) پێشکەش دەکەین، کە لە فارسییەو
وەرمان گرتوو. بۆ نووسیینی ئەو پێشەکییەش لە ھەندێ ھەوآل
و نووسراو بەزمانی عەرەبی و فارسی کە لکم وەرگرتوو.

فەلەکە دین کاکەیی - حوزەیرانی ۱۹۸۴

چۆن فېرى رقت دهكەن

میخائیل شۆلۆخۆف سالى ۱۹۴۳ نووسیویبەتى

له شهردا، هەر درمختیک وهکو ئادهمیزادیک، چاره نووسی تاییه تی خۆی ههیه. رۆژیک بهشیکى فراوانی دارستانیکم دیت که تۆپخانهی دوژمن درهوی کردبوو. ئەلمانەکان که له ئاوايی (س) دەرکرا بوون، لەم بەشەى دارستانەکه سەنگەریان گرتبوو. وایان دەزانی دەتوانن لهوئى خۆیان رابگرن، بەلام داسى مەرگ ئەوانى له تەک درمختهکانا درهو کردبوو. کهلهشى سەربازە ئەلمانیهکان له ژیر تەنەى دار کاژە رماوهکانا هەلپیشابوون و تکه پارچهی هەندى له ئەندامى لهشیان له ناو سەرخەسه سەوزەلانهکاندا بۆگەنیان کردبوو. عەترى شیرە سەمغى تەنەى ئەو کارانەى، که بهگوللهتۆپ شکینرابوون، نهیده توانی بۆگەنى کهلهخه هەلترشاوهکان له ناو ببا. بههۆى تەقینه وهى گوللهتۆپ

ئەو ناوه چال چالى لى هاتبوو. هەرچەنده که قەراغى ئەو چال و چۆليانه و خاک و خۆلى ئەو ناوه، يهکپارچه بهگىرى ئاگر سووتاو و قال بووبوو، وا پى دەچوو لهوئيشه وه هەر بۆنى بۆگەن دەهات، مى پياوى دەشکاند. بەسەر ئەم بەشه پان و بەرينەى دارستانەکهدا که گوللهتۆپ ژیر و بانى کردبوو، خۆلى مەرگىكى ئارام باريبوو، کپ و بیدەنگ بوو. راسته و راست له ناو ئەم دۆزەخدا تەنیا درمختیکى تووس، موجیزه ناسا، له بهلا رزگارى بووبوو، بهپيوه وهک خۆى راوهستابوو. لق و پۆپهکانى، که بهر پارچه ساچمەى گولله تۆپ کهوتبوون، بەدهم باوه دەجوولان و له نیوان گەلا تەنکه تازەکانیه وه با دلنه وازى دەکردن.

ئەمەيه ئەو دارستانەى که وا خەرىک بووين بهناويان تى دەپەرين. سەربازى بىتەلچى، که له پيشه وهى من دەرويشت، دەستى دلنه وايى بهسەر تەنەى درمختهکیان هینا، بهسەير و سەمەرە و دلسوژىي ئامیتە بهخۆشه ويستیه وه لى دەپرسى:

«ئازیزه کهم، چیت کرد کهوا لەم فەلاکه تە بهسەلامەتى دەرباز بووى؟» هەر جارى که گوللهتۆپ بهر دار کاژى بکهوى، تەنەى وهکو گیای درهوکراوى لى دى و زرم دەرمیتە سەر ئەرز و لهو جیگه وهى که دەبریتە وه نووکی تیز و قەتره رۆشنى شیرى

چه سڀ دهر ده که وئ، به لام نه گهر گولله بهر دار به پروو بکه وئ
نه وه به جوړيکي تر مهرگي خوئي ده بيني.

له به هاردا گولله توپيکي نه لمانه کان بهر ته نه ي دار به پروويه کي
کوڼه سال ده که وئ، که له قه راغي روو باريکي بچووکي بي ناودا
روابوو، ده لاقه يه کي وا له ته نه نه ستور ره که ي ده کاته وه که
نيوه ي دره خته که وشک ده کا و نيوه ي تری به پرووي ناوي
روو باره که دا ده چه مي؛ نه مجا له گه ل سه ره تاي به هاردا،
مو عجيزه ناسا ده ژي تته وه و ته مه ني ده ست پي ده کاته وه و،
گه لاي ته ر و تازه ده پرازي تته وه. من خو م نه وه دره خته م ديوه و
دلنيام که لقه کاني پاي ني نه وه به پرووه برينداره هيشتا به پرووي
ناوي روو باره که وه مه له واني ده که ن، لقه کاني سه ر بالاش گه لا
جوانه وشکبو وه کاني هه روا به په رو شته وه به ره وه هه تاو هه لده خا.

***

مولازم (گراسيموف)، که پياويکي بالابه رز و پشتي که مي
کو ماو و شان ه کاني وه کو شاني دالاش به ره و بالا ده چوون.
له بهر دهر گاي ژير زه وييه که دانيشت بوو، به دريژي باسي
سه رکه وتني شه ره که ي نه و روژه ي بو ده گيراي نه وه که چو ن
هيري شي تانکي دوژمن، له لايه ن فه و جي ژير فه رمان ي خو يه وه،
سه رکوت کرا و تیک شکينرا.

گراسيموف به ده موچاو له پروو دارام، به لام خوين سارد بوو.
پيلوه ناوساوه کاني چاوه کاني ته نگتر پيشان ده دان. به ده ننگي
که رخ و پچر پچر قسه ي ده کرد و جاروبار په نجه نه ستور ره کاني
به يه کا هه لده گو شي، نه م حاله ته ي که به ن اشکرا خه مي گران و
دلغه ي خه ماويي نه وي دهر کاند، به هيچ جوړي له گه ل جه سته ي
توند و مه ند و سيماي مي رانه ي نه ودا نه ده گونجا.

له نا کاو قسه ي خو ي بري، لوچي ده موچاوي به يه کا چوون،
ره نگ له روومه تي گه نم ره ننگي په ري و ده ماري چاره ي گرژ بوو
له چاواني، که به نوخته يه کي دووري بري بوون، گري بل يسه
دانه مرکاوي رکو کينه زمانه ي ده کيشا و منيش بي نه وه ي
به ده ستي خو م بي، چاوم له و نوخته يه بري. سي ديلي نه لمانيم
به رچاو که وتن، له لاي خه تي به رگريي ني مه وه، به روخي
دارستانه که دا به ره و لامان ده هاتن. ته نيا يه ک سه ربازي
ني مه يان له ته کدا بوو، به بلووزيکي کوڼه و هه تاو بر دووي ره نگ
هه لگه راو له به ري و کلاويکي له سه ري، هه رسي
به ديلگيرا وه کاني له بهر دابوو.

سه رباز ه که سه لانه سه لانه هه نگاوي ده هاويشت و
تفه ننگه که ي به ده سته وه گرت بوو، که نه م هه نگاويکي بنا با
تفه ننگه که شي له گه ل جووله ي لاق ي پيش و پاش ته کان ده دا و
سه رهنيزه که ي له ژير تيشکي خو ردا دهره وشايه وه. ديله

ئەلمانىيەكان لەسەرخۆ و بەپۆتینی قورپاوى، شل شل دەپۆشتن.

دیلکیان، که تا رادەیهک بەناو سالانەوه چوو بوو پوومەتى قۆپاو و سمیل و ریشی زبر و هاتووی هەبوو، لە پێشەوه دەپۆشت؛ هەرکە گەیشته که ناری سەنگەرە سەرگیراوه که مان بەنیگایەکی پر لە قین و پەستی، وەک گورگیکی بریندار گوللەى بەرکەوتبى روانییه ئیمه و خیرا رووی وەرگه راند و کلاوه کهى که بەپشتییه وه هەلیواسیبوو، جموجۆر کرد. لێرەدا بوو که ملازم گراسیمۆف چیتەر خۆی پى رانه گیرا و له جیگه ی خۆی راپه رى و به سەر سەربازەکه ی خۆماندا قیژاندى:

– له گەل دیله كان خه ریکى پياسه ی ... يا ده چى ته حويليان بده ی؟! قاچ هه لگره ... له گەل تۆمه ... زووبه ...!

دیاربوو دەپووست شتیکی تر بلێ، بەلام وا توورە و بەکول هاتبوو که هەناسەى سوار بوو، قسەى تری پى نه کرا. خیرا رووی وەرگیرا و بەپله کانا بەرهو ژووری په ناگاکه هات.

کۆمیسیری (کادیری) سیاسیی فەوجەکه، که له وده مه دا له وى بوو تیبینی کرد من چ سەرسامییەک دای گرتم، هەر بۆیه ش ویستی بۆم روون بکاته وه و به ئیواشی وتی:

– «چ له ده سه لاتا نییه بکری؟ ئیجگار عه سه بییه. ئەو

نەخۆشییه له دەورانی دیلیتییا تووشی بووه. ئەى بۆچى قهت نەتزانیه که له مه وه به ر دیلی ده ستی ئەلمانەکان بووه؟! ئەگەر هەلیک ریک کهوت، بته وى بۆت ده یگیریته وه. له دیلیتیدا فره دەردی چیشتووه. بۆیه ش ئیسته چاوی به رایى نایه هیتله رییه كان به زیندوو یی ببینی.

ئەوه یه راستییه که ی. ناتوانی بیانینی که زیندوون! گوێ بەمردنیان نادا، یا کراوه تر بلیم که به له زه ته وه ته ماشای که له شی ئەلمانەکان ده کا. به لام کاتى چاوی به دیله کانیا ن ده که وى رهنگ له روویا نامینی و له ئاره قا ده خووسى. له جیى وادا یا چاوی خۆی ده گری تا نه یانبینی، یا لیان دوور ده که ویته وه.»

کۆمیسیرەکه خۆی له من نزیکتر کرده وه و به دهنگیکی نزمتر گوئی:

– «دووچار له هیرشبردنی سەر دوژمندا له گەلی بوومه. ئەوه نده ی هیستریک به تاقه ته. خۆزیا بتزانیا له مهیدانی شه ردا چی ده کا! ... هه موو جوړیکم له شه ردا دیوه ... به لام ئەو کاره ی ئەو، به سه رنیزه و قوئاخه تفهنگ ده یکا، له هیچ که سیکی دیم نه دیووه! به لایه که بۆ خۆی!»

***

هەر که شهوگار داها تەئەلمانەکان بەتۆپخانەى قورس گوللەبارانیان کردین، گوللەبارانیکی تۆقینەر و هەراسانکەر. هەر کاتى، لە مەودای وەک یەکدا، گوللەتۆپیان دەهوشاند و پاش نەختیک گوللەکان بەبالای سەرمانا، لە ئاسمانى پر ئەستێردا، لوورەیان دەهات، تى دەپەڕین و دوور دەکەوتنەو و بەدریژایی ئەو جادهیه، که بەرۆژ کامیون دواى کامیون تەقەمەنى و تفاقى شەریان بۆ بەرهى ئیمە دەهینا، وەکو شریقهى هەور دەتەقینەو و بەبلیسەى زەردرەنگ ئاسۆیان ڕووناک دەکردەو.

لە ئیوانى تەقینەو و یەک نا تەقینەو و یەکدا، کاتى که کەمى دارستانەکه مات و بیدەنگ دەما، وزهى باریکی مێشوو له قۆرەقۆرى بۆقى گۆماو و کەى تەنیشتمان، که ئەوانیش لە گوللەبارانەکه هەراسان بوون، بەرگۆی دەکەوت.

لە ژیر درەختى بندقدا ڕاکشابووین و مولازم گراسیمۆف لە حالیکدا که لقه شکاویکی درەختى بەدەستەو بوو، بەو مێشوو له نا پەسەندەکانى لەخۆ دوور دەخستەو، ئارام لەسەر خۆ بەسەر هاتەکانى بۆ دەگێرامەو، منیش هەر بەهەمان جۆر که لە یادم ماو بەسیان دەکەم:

– پێش شەر وەکو میکانیکیک لە کارگەیهکی سیبیرى

پۆژئاوا کارم دەکرد. نۆی گەلاویژی سالى پار بۆ سوپا بانگ کرام. خیزانەکەم بریتىیه لە ئافرهتیک، دوو منال و باوکیکی پەککەوتوو. وەختى خواحافىزى، وەکو باو، ژنەکەم کەمى گریا و چەند ئامۆژگارىشى پى ڕاسپاردم:

– «چاک بەرگری بکەى لە نیشتمانی و خیزانەکەت. ئەگەر پێویستیش بوو بۆ سەرکەوتن، گیان فیدا بکەى».

لە یادمه هاتمه پیکه نین و له وه لامیدا وتم:

– «تۆ هاوسەرى منى یا پروپاگەندەچى بنەماله مانى؟! من منال نیم. فەرمانى خۆم باش دەزانم. سەبارەت بەسەرکەوتنیش دل بەدلا مەدە، لە قورگی فاشیستەکانیش بى دەرى دەهین!»

باوکم که قائمتر خۆی ڕاگرتبوو، ئەویش چەند ئامۆژگارىی کردم:

– «فیکتۆر، بروانە! بنەماله گراسیمۆف بنەماله یهکی ساده نییه. هەمیشە پشتاو پشست کریکار بوونه. باوکی باپیره له کارگهى ئوستوگانۆفدا کارى کردوو. ئەم بنەماله یهى ئیمه سەدان ساله که بۆ ولات ئاسن دەردهکەن، دەخووزم تۆش لەم شەرهدا ئاسنین بى. دەولەت دەولەتى چینهکەى خۆتە. پێشى شەر تۆیان وەکو ئەفسەرى ئیحتیات ئامادە کردوو و ئەمڕۆ وەختى ئەو هاتوو بەبى بەزیهى دوژمن بکوتى».

وتم: - «بابه گیان! چۆن دهفه رمووی وا دهکهم!»

لهسه رینگام بۆ ئیستگهی شهههندهفه ر سهرم له لیژنه ی ناوچه ی حزب د، لپرسراوی لیژنه کهمان کابرایه کی رهق و وشک، به لام زانا بوو. له خو مه وه ده مگوت ئه گه ر ژنه کهم و باو کم وهختی خواحافیزی ئه وهنده ئامۆژگاریان کردم، ده بی هه فالی لپرسراو چه ند خه ریکم بکا، هه ر لیم نابیته وه، ده بی بۆ گوینگرتنی وتاریکی نیو سه عاتی ئه و ئاماده بيم!

به لام کاره که دروست به پیچه وانه ی بۆچوونه کهم هاته پیتشه وه، هه رکه گه یشتیم به باره گای لیژنه ی حزب، وتی:

- «گراسیمۆف، دانیشه! با به پی رهوشتی دیرینه ی پروسه کان پیتش رۆیشتن چه ند دهقیقه دابنیشین!».

نهختیک بیدهنگ دانیشتین. ئه مجا هه لساوه سه ری. دیتیم که دهوری چاوی به فرمی سک ته ربووه. له دلی خو مه وه وتم: له م زه مه نه دا چ موعجیزه گه لیک روو ده دن! لپرسراوی ناوچه خۆی جموجۆر کرد و وتی:

- «هه فال گراسیمۆف! مه سه له ئاشکرا و روونه، من له م رۆژه وه ده تناسم که هیشتا منال بووی و ده سمالی پیتشه نگیت ده به سته مل. پاشان چوو پته ریزی کومسومۆل و ئه وه تا ئه مه ش دوو ساله ئه ندامی حزبی. برۆ ئه و به دکارانه به بی رهحم

بکوته وه! حزب ئومیده واره».

بۆ یه کهم جار له ته مه ندا منی گرته باوهش و یه کترمان ماچ کرد. سهیره! هه ر له وده مه وه ئیدی وهکو جارن پیاویکی وشک ناهیته به رچاو. دل سوژی ئه و وا دلگه رمی کردم له لیژنه ی ناوچه که به شادی و شه وه وه چوومه ده ری. قسه ی ژنه که شم شادمانی کردم. بۆ خو ت ده زانی ئافرته تیک نییه له کاتی به ریخستنی میرده که ی بۆ مهیدانی شه ر ئارام و له سه رخۆ بی. به لی! ژنه که ی منیش که می تیک چوو، خه م دایگرت. ئه و که هاتبووه ئیستگهی شهههندهفه ر، تا بۆ دوا جار خواحافیزیم له گه لدا بکا، هه ر هه ولی ده دا شتیکی گرینگ پی بلی، به لام هۆشی لای خۆی نه بوو. شهههندهفه رکه به ئه سپایی که وته ری، ئه ویش به ده م رۆیشته وه له گه ل فارگۆنه که دهستی گرتبووم و خیرا خیرا قسه ی ده کرد:

- فیکتۆر، بروانه! وریای خو ت به نه ک له به ره سهرما لیت بدات!».

وه لامم دایه وه:

- «نادیا! خه یالت ئاسووده بی! وریای خو م ده بم. سهرمام نابی. هه وای ئه وی زۆر خو شه. نه زیاد سارده و نه زیاد گه رم!».

که له یهک دابراین ههستم بهتالی جو دایی کرد و له هه مان باریشدا قسه ساده و ئه وینداره که ی ژنه که م خوشحالی کردبووم. له دهروونما قینیک بهرامبهر به ئه لمانه کان قولپی دا، له بهرخومه وه وتم:

– «ئاها! دراوسی پی بهمانشکین! ئیستا که دستت بهرووی ئیمه بهرز ده که پته وه، خۆت راگره! هاتین ... په ندیکی وات پی بدین خوات بینتته بهرچاوا!».

گراسیمۆف ساتیک بیدهنگ بوو و گوپی شل کرد بو خر مه ی دستریژی ره شاشیک که دهنگی له هیلای پیشه وه ی شه ر ده هات. دستریژه که چۆن له پر دهستی پی کردبوو ئاوه هاش له ناکاوا برا. گراسیمۆف دریژه ی به باسه که دا:

– پیش شه ر له ئه لمانیاوه ئامیر و که رهسته ی ماشین به کار که که مان ده گه پشت. له کاتی سوارکردنی ئامیره کان پینج شه ش جار لیان ورد ده بوومه وه، هیچ عه بیه م تیاندا نه ده دی. دیار بوو دهستی کارزان و کارامه گه ل دروستی کردبوون. زۆربه ی وهخت دانراوی نووسه ره ئه لمانییه کانم ده خوینده وه. خۆشیانم ده ویست. له کانگای دل وه ههستم به جو ری ریزلینان ده کرد بهرامبهر خه لکی ئه و ولاته. جاری واش بوو له خۆم ده پرسی که چۆن میله تیکی زحمه تکیش و کارزان وه کو ئه و

میله ته ده چته ژیر باری پریمی شه رمه ی نه ری هیتله ره وه، به لام ئه و گرفته گرفتگی خویانه. ئه وه بوو رۆژیک بیستم که له ئه ورو پای رۆژئاوا وه شه ر هه لگیرساوه ...

وهختی به شه مه نده فهر بو به ره ده رۆیشتم، به خۆم ده گوت:

– ئه لمانه کان ته کتیک ی چاک به کار دین و سوپایه کی ناخورتیان نییه. شه ر و به یه کا هاتن له گه ل ره قیبیک ی ئاوه هادا به خۆی ریکه وتیکه جیکه ی بایه خ و سه رنجدا نه.

ده باشه! ئیمه ش له وده مه، سالی ۱۹۴۲، ئه وه نده خورت بووین. راستت پی بلیم له م ره قیبیه وه به ته مای شه ره ف و ویزدان نه بووم. هه ر له بنه ره ته وه، وهختی ئاده میزاد له گه ل فاشیسته کانا ده شه ری، نابی چاوه پروانی شه رافه ت و ویزدانپاکیان لی بکات، به لام هه رگیز گومانم بو ئه وه نه ده چوو که سوپای هیتله ر تا ئه م راده یه نزم و پیس و نه گریس بی. به هه ر حال با ئه م باسه بو پاشان به دوا بخه یین.

دهسته که ی ئیمه له کو تاییی گه لاویژدا، به به ره گه یشت. به ره به یانی رۆژی بیست و هه وته می گه لاویژ که وتینه ناو شه ر، سه ره تا که هیشتا به بار و دۆخی شه ر رانه هات بووین تاراده یه ک به جی ماین. توپهاویژه کانی ئه لمان، ته نگیان پی هه لچنیبووین، به لام ده مه و ئیواره، که ئیدی که م که م خۆمان گرته وه و به سه ر

ئەمەى وت و پۆيشت، وەكو بلىي سەتلى ئاوى ساردى
بەسەرمانا كوردى ...

ئەوئەندەشى پى نەچوو كە نۆرەى ئىمە هات تا پىش بکەوین و
پاشەکشە بەدوژمن بکەین، لىرەدا بوو دیمان، بەلام چ دیمەنىک!
گوندگەلى سووتاو، سەدان ئافرەت و منال و پىرەمىردى
گوللەبارانکراو، لەشى ئەشکەنجەدرائى سەریازە
بەدیلگىراوئەکانمان و دەیان تەرمى ئافرەت و کىژ و تەنانەت
كىژۆلەى نابالقىش، كە كىويىانە كوژرابوون و، پىش كوشتن
دەستیان بۆ درىژ كوردبوون.

دیمەنىک لەو دیمەنانە هیشتا هەر لەبەرچاوم ماو:

كىژۆلەیهكى یازدە دوازده ساله، كە وەكو دیار بوو لە رىگای
بۆ قوتابخانە كەوتبوو دەستى ئەلمانەكان، راپان كىشابووە ناو
بىستانىك و لەوى پرووتیان كوردبوو و نامەردانە تا بۆیان
كرابى دەستیان بۆ درىژ كوردبوو. لەشى ئەم كىژۆلە، كە زیاتر
لە منالنىكى ساوا دەچوو، لەسەر پەتەكى پىشیلراوى پەتاتە، پال
خراوو و كتىب و دەفتەرە خویناوییهكانى بەدەوروبەریا
پەرژوبلاو ببوون ... دەمووچاوىشى بەزەبرى سەرنیزە شەق و
پەق كرابوو. جانناكەشى، كە دەم بەتاك مابوو، هیشتا هەر
بەدەستىیهو بوو. پارچەیهكى سپىمان بەسەر تەرمە

هەلوپستدا زالبووين، دەردىكى چاكمان بەئەلمانەكان دا و لە
گوندەكە دەرمان كەردن. هەر هەمان رۆژ نىكەى یازدە
ئەلمانان بەدیل گرت. دەلىي ئەمرۆیه رووى داو، هەموو
شتىك وەكو رۆژى رووناك لەبەرچاومە. دىلەكانیان هینا، كە
پەنگەپەرىو و تۆقىوو بوون. پاش برانەوئەى شەپكە ئىدى جۆش
و خرۆشىمان دامركابوو، خەرىك بووین پىشوازی لە دىلەكان
بکەین.

هەر كەس لە ئىمە هەرچى بەدەست كەوتبا بۆ ئەوانى دەبرد،
یهكى ئامان، ئەوى تر جگەرە يەكىكى تریش چای پى دەدان.
دۆستانە دەستیان بەسەر شانى دىلەكانا دەهینا و بە (كومراد،
كومراد) - هەقال - هەقال - بانگیان دەكردن و دەیانپرسى:

- «كومراد (هەقال)! توخوا بۆچى شەرى ئىمە دەكەن؟!»

كۆنە سەربازىكمان، كە چاوى بەو دلدانەو و پىشوازییه
هەست بزووین و دۆستانەیهى ئىمە كەوت، برىك داما ئەمجا
وتى:

- «دەبىنم بەدیدارى ئەو (دۆستانە!) وا شاد و خوئشالان كە
هەمووتان بە (كومراد) ناویان دەبەن. بەلام حەزم دەكرد ئا
ئىستا چاوتان لىبا كە لە پشت بەرە ئەو (دۆستانە) چ دەكەن و
چى بەسەر برىندار و مەدەنىیهكانمان دین!».

چکۆله که پيدا دا و بیدهنگ و بۆ جووله له تهنیشتی ږاوه ستاین. پاشان سه ربازه کان، هه روا بیدهنگ بلاوهیان پێ کرد. به لام من پیم نه کرا برۆم. له یادمه که وهکو شیت، له ژیر لیوهوه، ده مخویند: «جوگرافیای سروشتی. نووسینی بارکووف و پالوویکین، بۆ دهوهری یه کهم و دووهمی ئامادهیی». ئەو کتیبهم، له ناو ئەو کتیبانهی که له سه ر گژوگیای بیستانه که په ر ژویلاو بوون، به رچاو کهوت، ئەو کتیبهم باش ده ناسی، چونکه کچه کهی منیش قوتایی هه مان قوناخ بوو.

ئەو کاره ساته له پۆخی (پوژین) پرووی دابوو. له دهو روهی (ئیسکویرا) ش تووشی ده ره یه ک بووین که جیگهی ئازاردان و کوشتنی سه ربازه دیله کانه مان بوو. ئایا هیچ سه رت له سه ربرگه داوه؟ ئەوهی له وێ به رچاومان کهوت کوتومت له سه برگه ده چوو: له شی خویناوی بی ده ست و بۆ پێ، که تا نیوه کهول کران و، به لقی درهخته وه هه لواسراون ... هه شت ته رمی تر له بنی ئەو دهو ردها به سه ریه کا کۆمه ل کران، پیمان ناکری بزانی کام ده ست و پێ هی کامه له شن. هه ر ئەوه نده چهند پارچه گوشت به سه ریه کا که له ک کران و هه شت کلاوی سه ربازی، چۆن ئامان بخه یته ناو یه ک، ئاوا ئاخراونه ته ناوی یه کتر و له سه ر ئەو کۆمه له گوشته دانراون.

خه یال ده که م بتوانم هه رچیم به رچاو که وتبۆ بینمه سه ر زمان

و بۆت بگێرمه وه؟! نه خیر! ناتوانم، چونکه وشه ی وا په یدا نابن و نایه نه گوتن. ده بۆ به خۆت بچی و به چاوی خۆت ببینی ... ده چاکتره له م باره وه چیت له سه ری نه پۆم...».

مولازم گراسیمووف نه ختیک بیدهنگ بوو. به هه لم زانی بپرسم:

– «بۆم هه یه لیره جگه ره بکیشم؟!».

به ده نگیکی خنکاو وه لامی دامه وه:

– «به لێ، ده شی! به لام ده بۆ جگه ره که هت به ناو له پت دابپۆشی».

خۆشی جگه ره یه کی داگیرساند و له سه ر باسه که ی پۆشت:

– «وهختی که دیمان ئەلمانه کان چ کووشت و کوشتاریکیان کردووه، له ره گ و خوینی ئیمه شدا خووی درنایه تی روا، تی گه یشتین که وا له گه ل گورگی هاری خوینمژدا ده شه رین، نه ک له گه ل مرو قدا. ده رکه وت ئەلمانه کان چهند له ئامیر و که رسته سازیدا کارزان و وردن، ئەوه نده ش بۆ کووشتن و هه لواسین و ده ستریزی بۆ سه ر ئابرووی میله ته که مان کارزانی و وردی به کارده یین!... پاشان، بۆ چاریکی تر، ناچار بووین پاشه کشی بکه یین، به لام به هه ر حال پیاوانه شه رمان ده کرد.

نزیکه‌ی به‌گشت تا که‌کانی به‌تالیۆنه‌که‌مان خه‌لکی سیبریا بوون، سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش فیداکارانه و بیباکانه به‌رگرییان له سه‌ر زه‌ویی ئۆکرانیا ده‌کرد. ژماره‌یه‌کی زیاد له هاوشاره‌کانم له‌سه‌ر خاکی ئۆکرانیادا شه‌هید کران، به‌لام به‌رامبه‌ر به‌وه چهن‌دین به‌رامبه‌ر له دوژمن هه‌ر له‌و سه‌ر زه‌مینه‌دا کوژران. راسته‌ که پاشه‌کشیمان ده‌کرد به‌لام می‌رانه زه‌برمان تی دهرساواندن».

مولازم گراسیمۆف به‌توندی دوو‌که‌لی جگه‌ره‌که‌ی هه‌لمژی و به‌ده‌نگی‌کی نزمتر وتی:

– ئۆکراین سه‌ر زه‌وییه‌کی جوانه، خاوه‌ن سروشتی‌کی بی‌هاوتا و بی‌وینه‌یه. بۆ هه‌ر گوندی‌کی له دلمانا جووره‌خۆشه‌ویستییه‌ک هیتلانه‌ی کردبوو. له‌وه‌یه هه‌ر به‌و هۆیه‌وه بوو که له‌وی بی‌په‌روا و باک خوینمان ده‌رشت و، خوینیش-وه‌کو ده‌لین- خزمایه‌تی له نیوان خه‌لکدا په‌یدا ده‌کا... بۆیه‌ش هه‌ر جارێ که به‌ناچار له گوندیک پاشه‌کشیمان ده‌کرد دهرد و خه‌فه‌ت دلی ده‌گوشین و ئاگر له جه‌رگمان به‌ر ده‌بوو، که ئه‌ویمان به‌جی ده‌هیشته‌ هه‌موو وه‌کو ئازیزیکی نیژراو به‌جی به‌یڵین سه‌رمان داده‌نواند و ده‌رۆیشته‌ین و که‌سمان زاتی ئه‌وه‌ی نه‌ده‌کرد چاو ببریته‌ چاوی ئه‌وی تر.

... هه‌رگیز بیرم به‌لای ئه‌وه‌دا نه‌ده‌چوو پوژیک له پوژان

منیش به‌دیل بگیریتم. به‌لام دیل کرام.

سه‌ره‌تای ئه‌یلوول، بۆ یه‌که‌م جار، بریندار کرام، به‌لام هه‌ر له به‌ره‌مامه‌وه. پوژی بیست و یه‌که‌می ئه‌یلوول له شه‌ریک که له ده‌ورو به‌ری دنیسوفا له ناوچه‌ی پالتاوا رووی دا، جاریکی تر بریندار کرام و هه‌ر له‌ویش به‌دیل گیرام.

تانکی ئه‌لمانه‌کان بالی چه‌پی ئیمه‌یان شه‌ق کرد و به‌دوای ئه‌ودا سه‌ربازی پیاده‌ی دوژمن وه‌کو می‌رووله به‌و ده‌شته وه‌ربوون. ئیمه‌ شه‌ری ئه‌وه‌مان ده‌کرد تا ئه‌لقه‌ی گه‌مارۆی دوژمن بشکینین. به‌تالیۆنه‌که‌ی من له‌و شه‌ره‌دا زیانیکی زیادی به‌رکه‌وت. دوو جار هێرشێ تانکی دوژمنمان به‌ریه‌ست کرد. شه‌ش تانک و زریپۆشمان له کار خست. له ناو کێلگه‌یه‌کی گه‌نمه‌شامیدا نزیکه‌ی سه‌د و بیست هیتله‌ریمان له‌ناوبرد. له‌وه‌خته‌دا بوو که تۆپیان خسته‌ کار و به‌خه‌ستی ئیمه‌یان تۆمپاران کرد، ئیدی ناچار بووین ئه‌و ته‌په‌یه به‌رده‌ین که له نیوه‌پووه تا سات چوار به‌ده‌ستمانه‌وه بوو. له ده‌مه‌به‌یانه‌وه هه‌وا هه‌ر گه‌رم و ئاسمان ساف بوو، بچووکتترین په‌له‌هه‌وری لی نه‌بوو و گری هه‌تاو ئه‌وه‌نده به‌تین بوو هه‌موومان له گه‌رمادا هانه هانمان بوو.

گولله تۆپه‌کان به‌ دوا‌ی یه‌که‌ ده‌ته‌قینه‌وه. له یادمه‌ تینوویه‌کی وا بووین که‌وا لیوی سه‌ربازه‌کانمان گشتی شین هه‌لگه‌را‌بوو و

منیش به‌دهنگی گيراو، که قهت له دهنگی خوئی نه‌ده‌کرد، دستوورم د‌دا. له و کاته‌دا که به‌راکردن له دۆله‌که ره‌ت‌بووین گولله تۆپیک له‌به‌ر پیم ته‌قییه‌وه. ته‌نیا نه‌ستوونیکي ته‌پوتۆزی ره‌شم دی که به‌ره‌و ئاسمان هه‌له‌ستا و چیت‌ر ئاگام له خویم نه‌ما و دواچار زانیم که ساچمه‌ی گولله تۆپه‌که کلاوزریه‌که‌ی کون کون کردبووم و پارچه‌یه‌کی ساچمه‌ش چه‌قیبووه شانی راستم.

نازانم چه‌ند بی هۆش بووم، به‌لام له یادمه که له دهنگی زرمه‌ی پی هاتمه‌وه سه‌ر هۆشی خویم؛ سه‌رم بلند کرده‌وه، تی گه‌یشتم که له جیگه‌ی که‌وتنم نه‌ماوه. بلووزیان له‌به‌ر دا‌که‌ندبووم و ته‌واوی شانیان پی‌چابووم و کلاوزریکه‌م له‌سه‌رم نه‌بوو، له‌سه‌ر سنگم به‌داره‌وه کرابوو، بۆ نه‌ختیک وام به‌خه‌یالا هات نه‌وه سه‌ربازه‌کانی خویم منیان به‌ده‌ست گواستووته‌وه و خیرا برینه‌که‌یان تیمار کردووم. به‌سه‌ختی سه‌رم بلند کرده‌وه به‌و ئومیده‌ی سه‌ربازه‌کانم ببینم. به‌لام چاوم به‌ئه‌لمانه‌کان که‌وت که‌وا خیرا به‌ره‌و لام دین. نه‌خیر! نه‌مه خویمانی و دهنگی پیی ئه‌وان نییه که منیان هیناوه‌ته هۆش... نه‌وانم به‌پوونی د‌ده‌ی، دروست وه‌کو پووی په‌رده‌ی سینه‌ما. له ده‌وره‌به‌رم که‌رام به‌لام هیچ جوړه چه‌کتیک نه‌بوو: نه ده‌مانچه‌ی ژوفولفه‌ر و نه تفه‌نگ نه نارنجوکه... نه‌خشه‌ی رینوینی و چه‌که‌کانم

که‌وتبوونه ده‌ستی سه‌ربازیکي خویم که له‌گه‌ل خوئی بردبووی. بیرم کرده‌وه «مه‌رگ نه‌وه‌تا به‌ره‌و لام دی!» نایه‌ته یادم که له‌و ترووکه‌یه‌دا بیرم له شتیکی تر کردبیته‌وه. نه‌گه‌ر ده‌ته‌وی له به‌سه‌رهاتی من چیرۆکیک بنووسی، شتیکی له‌خوته‌وه بخه‌ره سه‌ری، چونکه له‌و ترووکه‌یه‌دا ده‌رفه‌تم نه‌بوو بیر له شتیکی تر بکه‌مه‌وه. نه‌لمانه‌کان گه‌یشتبوونه نزیکم و من نه‌مده‌ویست به‌پاله‌وه بمرم. مه‌سه‌له‌که ساده‌یه ئایا ئاگات له منه؟ نه‌مده‌خواست و نه‌مده‌توانی به‌پاله‌وه بمرم؛ چی هیژم تیا مابوو به‌کارم هینا و خویم دا به‌سه‌رده‌ستما تا له‌سه‌ر چۆک دانیشم. دیسان هه‌ولم دا تا نه‌وان گه‌یشتن هه‌لسامه‌وه سه‌رپی، پراوه‌ستام به‌لام له‌ترم د‌دا، ده‌ترسام بکه‌ومه‌وه و نه‌وان سه‌رنیزه‌کانیان بکه‌ن به‌له‌شما. ده‌موچاوی هیچ کامه‌یان نایه‌ته یاد. دوورم وه‌ستا بوون و له‌ناو خویندا ده‌ئاخفتن و پی ده‌که‌نین. وتم: «چاکه! به‌دغه‌رینه ده‌مکوژن! چونکه چیت‌ر هیژم نه‌ماوه و ده‌که‌وم!» یه‌کیکیان هات و وا به‌قوناخه تفه‌نگه‌که‌ی له گه‌رده‌نی دام که که‌وتمه زه‌وی به‌لام ده‌سبه‌جی هه‌ستامه‌وه. نه‌وان دایانه قاقای پیکه‌نین و یه‌کیکیان به‌ده‌ست فه‌رمانی دا که (به‌رپی که‌وه!). منیش به‌رپی که‌وتم. توپزیکي ناسکی خوینی داگیرساو ده‌موچاوی داپۆشیبووم. هیشتا خوینی گه‌رمی لینجک له برینه‌که‌ی سه‌رم ده‌هات. شانم نازاری هه‌بوو و

نهمده توانی دهستی راستم راست بکه مه وه. له یادمه زۆر چه زم ده کرد راکیشتم و قهت جووله نه کهم، ناچار بووم پی هه لگرم و ملی ری بگرم.

نه خیر! چه زم ده کرد بمرم و نهمده ویست به دیلتی بمینم. زۆر به زه حمهت به رام بهر سه ره گیتی و پشانه وه خۆم پی راکیرا بوو. هه روا ده ریشتتم. که واته زانیم هیشتا زیندووم و به یه که جاری به کم نه که وتووه. ئای، نه گه بزان له بهر تینویتی چ ده ردیکم ده چیشت! زارم وشک بوو و تارماییه کی رهش له بهر چاوم ری شک و پی شک ه ده کرد. بی هۆش بووم، سه ره رای نه وهش هه نگاوم دهنه و به خۆم ده گوت: «هه ره نه وهنده قومی ئاو بخۆمه وه و به سه یمه وه ده سه به جی را ده کهم».

دیله کانیان گشت له رۆخی بی شه لانیک کۆ کرد بوونه وه و ری زیان کرد بوون، هه موو نه وانی تر سه ره بازی هی زه که ی ته نیشتی ئیمه بوون. زۆریه ی دیله کان بریندار بوون، مولازمیکی نه لمانی، به زمانی رووسی تیکه ل و پیکه ل، پرسیری لی کردین ئایا له ناوماننا که سه هیه کادیری سیاسی یا فرماندهی عه سه کری بی. هه موو بی ده نگ وین. کابرا ده ستووری دا: «کادیر و فرمانده کان! دوو پی به ره و پیش!». که سه به ره و پیش پی هه نه هیتنا.

مولازمه که هیدی هیدی به پیش ریزه کانیاندا رۆیشت و پازده شازده که سی لی هه لباردین که شیوه یان له (جوو) ده چوو. له هه ره یه که له وانه ی که ده پرسی: «یوده!» واته: جوی -، ئیدی بی نه وه ی چاوه پروانی وه لامی نه و بی ده ستووری دهنه که له ریز بچیته ده ری. نه وانه جوو و نه رمه نی و هه ندی له نه ژادی رووس بوون که چاره یان گه نم رهنگ و قژی سه ریان رهش بوو. نه وانه یان له ولا ریز کرد و به بهر چاوی ئیمه وه گولله بارانیان کردن. نه مجا خیرا خیرا که وتنه گه رانی گیرفانی ئیمه و چیمان هه بوو و نه بوو، به جزدانی باخلیشه وه، هه موویان برد. من بو نه وه ی هیچ وه ختی پسووله ی نه ندامیتی حزبی ون نه که م، قهت نه وه م نه ده خسته ناو جزدانه که م. هه ره بۆیه ش نه یاندۆزییه وه. نه ماما - کاکه گیان - ئینسان شتیکی سه پره: چاک ده مزانی که مان و نه مانم به ته لیکی باریکه وه به نده و نه گه ره له کاتی هه لاتندا، وه کو نیازم بوو هه لیم نه مکوژن به هه ره حال به ده م ری گاو ده مکوژن، چونکه خوینیکی زۆرم لی چوو بوو نه مده توانی پی به پی دیله کانی تر برۆم و هه ره که سه له کاروان به جی بمینی ده یکوژن. به لام وه ختی له گه رانی گیرفانه کان بوونه وه و پسووله که ی نه ندامیتی حزیمیان به ره ده ست نه که وت نه وهنده خو ش حال بووم که هه تا تینویتی شتم له بیر چوو!

دووباره ئیمه‌یان پِیز کرد و به‌رهو پوژّه‌لات خستینیا نه ری. ژماره‌یه‌کی زور پاسه‌وان هه‌ردوو لای جاده‌یان گرتبوو و ده موتور سواریش به‌شوینمانه‌وه. ئیمه‌یان (به‌رهو پِیش) دا له‌به‌ر. هه‌ستم ده‌کرد خه‌ریکه وزه‌م لای ده‌بِری.

دووچار که‌وتم و ده‌سبه‌جی هه‌ستمه‌وه. ده‌مزانای نه‌گه‌ر زوو بلن‌د نه‌بمه‌وه و کاروانی دیله‌کان لیم تی په‌رن، نه‌وه هه‌ر له‌وئی له‌سه‌ر جاده‌ده‌مکوژن. هه‌مان نه‌وه به‌لایه‌به‌سه‌ر عه‌ریفی‌کدا هات. نه‌وه له‌پیشه‌وه‌ی من ده‌رویش‌ت. قاچی بریندار بوو و زور به‌سه‌ختی بوی هه‌لده‌بِرا. ناو به‌ناو، به‌بی خواستی خوئی، به‌ده‌م ئازاری قاچی‌یه‌وه ده‌ینالاند. هیش‌تا یه‌ک کیلومه‌تر نه‌رویش‌ت‌بووین که عه‌ریفه‌ دیله‌که له‌چه‌قی جاده‌دانیش‌ت و به‌ده‌نگی‌کی به‌رز وتی:

– نا، ئیتر ناتوانم... هه‌قالان، خواحافیز!

نه‌وانه‌ی ده‌ورویه‌ری هه‌ولیان ده‌دا بلندی که‌نه‌وه و له‌سه‌ر پئی رابگرن، به‌لام نه‌وه دووباره به‌ده‌وری خو‌یا ده‌خوولا و ده‌که‌وته‌وه. ره‌نگی هه‌لگه‌رایه‌وه و نه‌پرۆکانی هاتنه‌وه یه‌ک، چاوه‌پر له‌فرمی‌سکه‌کانی هه‌میشه له‌به‌رچاومن. وه‌کو ده‌لئی ته‌واوی نه‌وانه‌م له‌خه‌وندا دیون. کاروانی دیله‌کان تی په‌رین و نه‌وه به‌جی ما. به‌ده‌م ریگه‌وه رووم وه‌رگه‌راند و دیم که‌موتور سواریکی نه‌لمانای خوئی لای نزیک خسته‌وه و بی نه‌وه‌ی دابه‌زی

ده‌مانچه‌که‌ی له‌کیفکه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و لووله‌ی خسته‌بناگوئی عه‌ریفه‌که و په‌نجه‌ی به‌پله‌پیتکه‌یا هینا. پِیش گه‌یش‌تن به‌رووباره‌که چه‌ند دیلی تر، که له‌کاوران به‌جی مان، به‌ده‌ستی نه‌لمانه‌کان کوژران. هه‌رکه‌چاوم که‌وت به‌و رووباره و پرده‌ویرانه‌که‌ی و نه‌وه کامیونه‌که له‌قه‌راخی بواره‌که چه‌قیبوه‌گل، له‌و ساته‌دا به‌ده‌ما که‌وتم. وا خه‌یال نه‌که‌ی بی هوش‌بووم، نه‌خیر! وانیه. درپژار به‌ده‌ما که‌وتم و زارم پر بوو له‌خۆل. وا جارپس و په‌ست بووبووم ددانه‌کانم جیر ده‌کرده‌وه خرمه‌خرمی خوئی له‌نیوانی ددانه‌کانم ده‌هات. هه‌رچه‌نده ته‌کانم به‌خۆم ده‌دا نه‌مه‌ده‌توانی هه‌لسمه‌سه‌ر پی. هاوقه‌تاره‌کانم به‌ته‌نیشتمدا تی ده‌په‌رین. یه‌کیک به‌ئیواشی وتی: «هه‌سته، نه‌گه‌ر نا ده‌تکوژن!»، به‌قامکم لچی خۆم هه‌لده‌دِری و زورم بو چاوی خو ده‌هینا به‌لکو ئازار بمگری و له‌تاوی ئیش و ئازار ناچار بم هه‌ستمه‌سه‌ر پی!

قه‌تاری دیله‌کان ره‌ت ده‌بوو و ده‌نگی چه‌رخ‌ی موتورسایلیکه‌کان نزیک ده‌که‌وته‌وه. به‌هه‌ر حالیک بوو هه‌ستم. بی ئاورپادانه‌وه له‌موتورسواره‌کان، به‌له‌ترخواردن وه‌کو سه‌رخوش، به‌هه‌لسوکه‌وت خۆم گه‌یانده‌ناو هاوقه‌تاره‌کانم و له‌دوا ریز جیگه‌ی خۆم کرده‌وه. له‌به‌ر په‌رینه‌وه‌ی تانک و کامیونی نه‌لمانه‌کان ئاوی رووباره‌که لیخن بوو. نه‌وه ئاوه‌ی خواردمانه‌وه گه‌رم و لیل بوو، به‌لام به‌لای ئیمه‌وه له‌ئاوی گشت کانیه‌که

شیرنتر بوو. سهر و شانم تهړ کرد و زور به که لکم هات، گه شامه وه و هاتمه سهر خووم و وزه یه کی تازه م گرت بهر. ئیدی ئومیده وار بووم که جاریکی تر ناکه وم و له ریگا به جی نامینم.

زیاد له پروباره که دوور نه که وتینه وه که تووشی ستوونیکي تانکی سووکی ئه لمان بووین به ره و پرووی ئیمه دهات. شوفیری تانکی پیشه وه، هر که زانیی ئیمه دیلین خیرا تر لپی خوری و دای به ناو ئیمه دا، له ریزه کانی پیشه وه ژماره یه ک دیل له ژیر زنجیری تانکدا ئه نجن ئه نجن بوون. پاسه وان و موتور سواره کان به شادییه وه ته ماشای ئه و دیمه نه بیان ده کرد و قاقا پی ده که نین و دستیان راده وه شانم بؤ شوفیره کان له په نجره ی تانکه کانه وه سهریان هینا بووه ده ری و به فریا کیشان ئه وانیان هان ده دا. پاشان ئیمه بیان ریز کرد و به لیواری جاده که دا ئیمه بیان دایه پیش. چمان ده توانی بکه یین؟! ئه لمانه کان مرؤگه لیکي دلته ر و گالته چین!

ئو شه وه هه ولی هه لاتنم نه دا. دهمزانی ئه وه کاریکی ناکرده نییه، چونکه یه که م زور خوینم لی چوو بوو و هه ستم ده کرد زور بی هیزم و دووم له ژیر چاودیری سه ختی پاسه وانه کاندو بووین. له بهر ئه وه هیچ هه ولدانیک بؤ هه لاتن سه رنه ده که وت. به لام پاشان هه زاران جار خووم خوارده وه تفم له خو ده کرد بؤچی شه وی یه که م هه ولم نه دا را بکه م.

بؤ به یانی ئیمه بیان به ناو گوندیکدا رهت کرد که یه که یه کی (وحده) تانکی ئه لمانی تیا جیگیر بوو بوو. سه رپازه ئه لمانه کان رژانه سهر کو لانه کان تا ته ماشامان بکه ن. پاسه وانه کان ناچار بیان کردین تا به در یژی ای ناو گونده که دا هه لپیین، مه به ستیشیان ئه وه بوو له بهر چاوی سه رپازه کانیان که خه ریک بوون بؤ به ره ده ریشتن سووک پیشانمان بدن و وره بیان به رز بکه نه وه. ئیمه ر امان ده کرد و هر که سی ده که وت، یا به جی ده ما، ده سه به جی به گولله سوور ده کرایه وه. له گه ل داهاتنی شه و به ئوردگای دیله کان گه یشتین.

حهوشی ناوه ندیکی که ره سته و مه کینه ی کشتو کالییان کرد بووه ئوردوگا و به سیمی در کردار ده وریان گرت بوو. دیله کان له ناو ئه و هه وشه دا جووت جووت راوه ستا بوون. ئیمه بیان به پاسه وانانی ئوردوگا که ده س به ده س کرد و ئه مانیش یه که سه ر به زه بری قوناخه تفهنگ لیمان به ریوون و به ره و ناو هه وشه که راویان ناین. ئه گه ر بلیم ئه م ئوردگایه کتومت دوزه خ بوو، درؤم نه گوتووه. ئاوده سستی دیله کان هر ئه وی بوو که تیا راوه ستا بوون، له وی له سه ر پیشاو داده نیشتین و هر له ناو گل و قور به ته نیشت پیسایه تی خویانه وه دهنوستن. ئه وان هه که له هیز که وت بوون ئیدی له جیگه ی خویان هه لنه ده ستان، له شه و و رؤژیکدا ته نییا یه که ژم نان و ئاویان پی ده داین. ئه ویش

گلاسټیک ناو و مشتیک هه‌رزنی کال، یا تۆمی هه‌لپرووزاوی گولّه‌به‌رۆژه و هیچی تر. هه‌ندی رۆژ له بیریان ده‌چوو ئه‌وه‌ش بدهن. پاش دوو سۆ رۆژ بارانیکی خه‌ست که‌وته بارین. قور و چلپاوی هه‌وشی ئۆردگایه‌که به‌را‌ده‌یه‌که گه‌یشت که تا ئه‌ژنۆ تیی ده‌چه‌قین. به‌یانیان هه‌لم له له‌شمانه‌وه، وه‌کو هه‌لمی له‌شی ئه‌سپ، هه‌لده‌ستا و بارانیش هه‌ر لئی نه‌ده‌کرده‌وه. شه‌وه نه‌بوو ده‌یان که‌سمان لئ نه‌مرن. رۆژ له دوا‌ی رۆژ، له‌به‌ر نه‌بوونی زاد لاوازتر و بئ هی‌زتر ده‌بووین. له من هه‌ر مه‌پرسه، سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ش ئیش و ئازاری برینه‌کانم زیاتر ده‌بوو.

رۆژی شه‌شه‌م برینه‌کانی شان و سه‌رم به‌ئیجگاری هاتنه ئیش، چلکیان کردبوو، و پاشان وا بۆنیان کرد که به‌و بۆنه رشانه‌وه‌م ده‌هات. ئۆردوگا که به‌ته‌نیشتی ته‌وبله‌ی ئه‌سپه‌کانی کۆلخوزه‌وه بوو. ته‌ویله‌کایان کردبووه ژووری لئ که‌وتنی برینداره سه‌خته‌کان. به‌یانی زوو له سه‌رۆک عه‌ریفانی پاسه‌وانه‌کانم مۆله‌ت خواست تا سه‌ر له‌وه‌ پزیشکه بدهم گوايه له ناو ته‌ویله‌خانه‌که برین تیمار ده‌کا. سه‌رۆک عوره‌فا، که رووسی باش ده‌زانی وتی:

– «ئا‌های، ئه‌ی رووس! قه‌یدی نییه، برۆ بۆ لای پزیشک. له خۆتانه. ده‌سبه‌جی چاکت ده‌کا».

له‌و ساته‌دا به‌خه‌یال‌مدا نه‌هات کابرا گالته‌م پئ ده‌کا، به‌خۆش‌حالی خۆم گه‌یاند هه‌وه‌یله‌که.

خوايه چی ده‌بینم! پزیشکیکی عه‌سکه‌ریی خۆمان، دیله، به‌پله‌ی (رائید) له‌به‌ر ده‌ری ته‌ویله راوه‌ستاوه. دیوان گۆرین و شپ‌واو، ره‌نگ له رووی نه‌ماوه، ده‌لئی تازه له‌و دونیا گه‌راوه‌ته‌وه، ده‌موچاو و سه‌رتاپای باسی ئه‌و زه‌بره کوشنده‌یه ده‌کا که چه‌شتوویه‌تی. له‌وه‌ خه‌م و باره‌ گرانه‌ی هه‌ر رۆژه و هه‌ر سه‌عاتیک دیوویه‌تی و چووه‌ته ژیری ئیدی تیک چووه و خه‌ریکه شیت ده‌بی. برینداره‌کان له سه‌ر ریخ و ته‌پاله پال خراون و له‌و بۆنه پیسه که ته‌ویله‌که‌ی پر کردووه کاس بوونه و ناتوانن پشوو بخۆنه‌وه. کرم له برینه‌کانی دواوه و ئه‌وانه‌ی هی‌زیان تیا ماوه به‌قامک یا به‌نووکي دار کرمه‌کان ده‌ردین. هه‌ر له‌وه‌ی، به‌ته‌نیشتی برینداره‌کانه‌وه، لاشه‌ی دیله مردوو‌ه‌کان به‌سه‌ریه‌کا فری دراون. پئ رانه‌گه‌یشتوون له کاتی خۆیدا بیانبه‌نه ده‌ری.

پزیشکه‌که رووی تئ کردم و پرسى: «ده‌بینی چ حالیکه؟! ده‌فه‌رموو خۆتان بلین، چۆن بتوانم تیماریان بکه‌م؟ ته‌نیا پارچه‌یه‌کیش نییه بۆ پاک‌کردنه‌وه، هیچم نییه، برۆ. توخوا لیره برۆ!... پئچی برینه‌که‌ت بکه‌ره‌وه که‌می خۆله‌میش به‌سه‌ر برینه‌که‌تا بکه. لیره، له پشت ده‌رگا، خۆله‌میشی تازه هه‌یه».

منیش، چۆن فه‌رمانی دا، وام کرد. وه‌ختی گه‌رامه‌وه، سه‌رۆک عوره‌فا که له‌به‌ر ده‌رگا روو به‌رووم هات و وتی:

«باشه، چۆن بوو؟ ته‌ماشات کرد چ پزیشکیکی چاکتان

ههيه؟! تيمارى كردى؟» دەمويست بېدەنگ لىي تى پەرم، بەلام ئەو مستىكى بۆسەر وچاوم داھينا و وتى: «ئازال! بۆچى وەلامم نادەيتەو؟»، بەو مستەى كە لىي دام كەوتمە زەوى، ئەمجا بەلەقە ئەوئەندە لە سەر و سنگ و سكى دام تا بەخۆى ماندوو بوو و رۆيشت. من ئەم فاشىستە قەت لە بىر ناكەم، تا ماوم ھەر لە يادمە! پاشانىش چەندىن جار بەخەستى منى كوتاو. ھەر وەختى لە مابەينى سيمە دىكارەكەو چاوى بەمن كەوتبا گازى دەكردمە دەرەو و بى يەك و دوو و بى ئەوھى ھىچ بلى بەمست و پىلەقە دەكەوتە لىدانم. بىگومانم لىم دەپرسى كە چىم كرد تا زىندوو بمىنم؟

پىش شەر، كە ھىشتا نەببومە ميكانىك، لە رۆخى رووبارى كاما كۆلكىشىم دەكرد و دوو لەنگە خويم بەيەكجار ھەلدەگرت، كە ھەر لەنگەى سەد كىلوگرام دەبوو. وەكو دىو كارم دەكرد، لەم بارەو لە ھىچم كەم نەبوو، سەرەراى ئەوھش لەشم ساغ وەك پۆلا بوو. بەلام، راستت دەوى، من نەمدەويست بمرم. ورەم وابوو كە خۆم راگرم و، ويستم زىندوو بمىنم و بگەرئىمەو رىزى سوپاى نىشتمانەكەم و، گەرئامەو تا لە دوژمن تۆلە بسىنمەو!

لەم ئۆردووگايەدا، كە لە راستيدا ناوھندى دابەشكردنى دىلەكان بوو، منيان بۆ ئۆردووگايەك گواستەو كە نزيكەى سەد كىلۆمەتر لەوھى پىشوووھو دوور بوو. ھەموو شتىكى

ئەمىش وەك ئۆردووگاكەى تر بوو؛ تەنيا دارتەلى بلىدى داپۆشراو بەسىمى دىكار بەرچاودەكەوت. نە سايەبان، يان بنمىچىك ھەبوو تا پەنا ببەينە ژىرى و نە ھىچ شتىكى تر، خواردىنشىمان جيا نەبوو بەلام ناو بەناو لەجياتى ھەرزنى كال ئاماننىك گەنمى كولاويان دەدا، يا لاشەى ئەسپى تۆپويان بۆ فرى دەداين و دابەشكردنى گۆشتيان بۆ ئىمە بەجى دەھىلا. ئەسپى تۆپويان دەخوارد تا لە برسان نەمرين، ئەمچاش دەستە دەستە دەمردىن... كار بەوھشەو نەوھستا، لە مانگى تشرىنى يەكەمدا سەرما و تۆفانى زستان ھەلى كرد. ھەر باران دەبارى و بەيانانىش شەختە دەبىست. سەرما دەردى پى دەداين. من شانسم ھەبوو، بلووز و كولاوانەيەكم بەدەست كەوت، كە لەبەر سەربازىكى مردووى خۆمان دامكەند و كەردمەبەر. بەوھش چارەسەرى تەواوى سەرمام پى نەكرا. ئەوئەندە دەردى برسيتيمان چىشت كە ئىدى بەبرسىەتى راھاتين.

پاسەوانەكانمان لەو جۆرە كەسانە بوون كە بەتالان و راوورپوت قەلەو و مل ئەستوور بووبوون. گشتيان دەنگوت (كلباس)ن. وەكو بلىي بەوردى لەناو ھەموو چەقۆكىش و بەدخوو و پياو خراپەكاندا دەس بژىر كراون، ھەر بەتايبەتى بۆ ئازاردانى ئىمە. بەگالتەپىكردن و ئەزىتەدانى ئىمە

پایانده بوارد. به یانیان سه رچۆخه یه که له سیمه که نزیک ده بووه و له ږینگه ی وهر گڼر ږیکه وه به دهنگی بهرز دهیگوت:

— «هه ږیستا زادتان بۆ دینین. زاد لای چه په وه دابه ش ده کهین». سه رچۆخه ئه وه ی ده گوت و لئی ددها و ده رویشته. گشت ئه وانه ی که هیزیان هه بوو به پتوه راوه ستن بۆ لای چه لاشاویان ده برد و چاوه روانی زاد ده بوون. سه عاتیک دوو سه عات، سی سه عات، سه دان ئی سکلیتی زیندوو به بهر بای سارده وه، که تا مۆخی ئیسک کاری ده کرد، راده وستان و ده لرزین... راده وستان و چاوه رانی زاد بوون.

له پیر سه ر و که لله ی پاسه وانه کان له لای راستی ئوردوو گایه که وه در ده چوون، چه ند پارچه گوشتی ئه سپیان به سه ر سیمه که وه بۆ فری ددهاین. ئه مجا وهره ببینه! ئه و قهره بالغه برسسیه، به غه لبه غه لب، به ره و ئه ولا هیرشیان ده برد. له سه ر پارچه گوشتی ئه سپی، هه لژینراو له پیسایه تیا، ده بووه مشتومر و هاتوهاوار... پاسه وانه کانیش وا پتی ده که نین که م ده ما ببوو رینه وه. پاش ئه وه خر مه ی ده سر ږیژ ده هات. فریاد و ناله بهرز ده بووه وه. دیله کان به ره و لای چه هه لده هاتن و کوژراو و برینداره کانیش له جینگه ی خویان ده مان... لیپر سراوی ئوردوو گایه که ئه فسه ریکی بالا بهرز بوو، له گه ل ته رجوومانیک ده هاته رۆخی سیمه که و له حالیکدا هه ولی ددها خوی وا

پیشان نه دا که پی ده که نی، دهیگوت:

«کاتی دابه شکردنی زاد بی نه زمی و هه راوه ریاتان کردوو ه. ئه ی به رازه رووسه کان! ئه گه ر هه ر به م جوړه رهفتار بکه ن فه رمان ددهم، بی چاوپۆشین، هه مووتان به گولله سووره وه بکه ن. ده برۆن، مردوو و برینداره کانتان هه لگرن!». سه ربازه هیتله رییه کان، که له پشتی لیپر سراوه که راده وه ستان، ده ستیان کرد به قاقای ږیکه نین. به (بیرتیژی) ی سه رکرده که یان شادمان بوون.

گشت کپ و بیدهنگ ده بووین، ته رمی کوژراوه کانمان ده گواسته وه بۆ ده ری و له و نزیکانه له ناو شیویک به خاکمان ده سپاردن... له م ئوردوو گایه دا ئیمه یان دارکاری ده کرد، بی به لگه و، بۆ چه سانه وه یا رابواردنی خویان، به مسته کوژه و دار و قونداخه تفهنگ تیمان بهر ده بوون. برینه کانم نه ختی ساریژ بوو بوون، به لام چونکه هه میشه نم بوو و په یتا په یتا دارکاری ده کراین برینه کانم ده کولانه وه و وا ده هاتنه ژان که به زحمه ت خۆم پی راده گیرا. به هه ر حال هیتستا زیندوو بووم و هیوای رزگار بوونم ما بوو... له سه ر ته ختایی ره قی زه وی دهنوستین، هیچ جوړه رایه خیکمان نه بوو، ته نانه ت جاروبار ژیریانیش نه ده مآلین. به پال یه کدا دریژ ده بووین و خۆمان به یه که وه ده چه سپاند. به دریژایی شه و تلمان ددها. هه م ئه وانه ی له سه ر

زهویی رهق دهنووستن و هم نهوانهش که بهسه‌ریانا دريژ دهبوونهوه، له سه‌رمانا رهق دهبوونهوه، ئەمه نه نووستن بوو، بکره ئەشکه‌نجه‌یه‌کی پر ئیش و ئازار بوو نه‌ده‌هاته به‌رگه‌گرتن.

پوژگارمان ژاری مار بوو. پوژ له دواي پوژ لاواز و بي توانتر دهبووین. وام لی هاتبوو منالیکیش دهیتوانی بمدا به‌زه‌ویدا. کاتی ته‌ماشای دهسته باریک و له‌په‌کانم دهکرد، که هه‌ر پیست و ئیسکیان مابوو، توکم ده‌چوو و له‌به‌ر خوومه‌وه ده‌مگوت: «به‌م حاله‌وه چۆن بتوانم لی‌ره خوّم رزگار بکه‌م!» له‌م ده‌مانه‌دا بوو نه‌فره‌تم له‌خو ده‌کرد، بوچی له‌ پوژانی هه‌وه‌لدا رام نه‌کرد... له‌م دهره‌دا و ئازاره‌ پوژگارم دهبوو.

زستان به‌سه‌ردا هات. به‌فر کهوت. به‌فرمان لاده‌دا و له‌ سه‌ر زهویی به‌سته‌له‌کی سه‌هۆلبه‌ند دهنوستین. پوژ به‌پوژ ئەژمارمان که‌می ده‌کرد. له‌ ئە‌نجامدا رایان گه‌یاند که دواي چه‌ند پوژی تر ده‌ماننیرن بو سه‌ر کار. خووشی دای گرتین، ژیانیکی تازه به‌گیانماندا هات. ئومید په‌یدا بوو به‌لکو پوژیک بتوانین هه‌لبین.

ئهو شه‌وه، ئارام و سه‌هۆلبه‌ندان بوو. پیش دهرکه‌وتنی گزنگی هه‌تاو، گرمه‌ی توپمان به‌رگوئی کهوت. له‌ دهوروبه‌رمدا گشت که‌وتنه‌ چه‌چه‌پ. هه‌رکه جاری دووم گرمه‌ی توپ هات دیلیک به‌ده‌نگیکی بلند وتی:

– «هه‌فالان! ئه‌وه ده‌نگی توپی له‌شکری خو‌مانه. هه‌رشیان ده‌س پی کردووه!»

له‌م ترووکه‌یه‌دا باریکی سه‌هیر پرووی دا: گشت دیله‌کان هه‌لسانه سه‌ر پی، ده‌لیکی که‌سیک فه‌رمانی پی داو، ته‌نانه‌ت نه‌وانه‌ش که ماوه‌یه‌که ناتوانن له‌ جیگه‌ی خو‌یان رابن، نه‌وانیش هه‌ستان. چه‌چه‌بوو، ناخافتنیکی هیدی و قولپه‌ی گریان بوو. دیلیک له‌ ته‌نیشتم هۆر هۆر ده‌گریا... منیش... منیش».

مولازم گراسیمۆف ئهو وشانه‌ی پچر پچر له‌ زار ده‌هاته دهری. نه‌ختی بیده‌نگ بوو، به‌لام پاشان خو‌ی پراگرت و ئارام له‌سه‌ری رویشت: «دلۆبی گه‌رمی فرمی‌سکی چاوانی منیش به‌سه‌ر روومه‌تم گلۆر دهبوونه‌وه و هه‌رکه به‌ر با ده‌که‌وتن سارد دهبوون... یه‌کی‌کمان به‌ده‌نگیکی باریک ده‌ستی کرد به‌خویندنه‌وه‌ی سه‌روودی نیونه‌ته‌وه‌یی (ئینته‌رناسیونال)، ئیمه‌ش به‌ده‌نگی ناریک و ناجۆر و ناساز پیکه‌وه له‌گه‌ل ئاوازه‌که‌ی که‌وتینه‌وتنه‌وه‌ی سه‌رووده‌که. پاسه‌وانه‌کان به‌ره‌شاش و چه‌کی ریز و، به‌گولله ئاوپوژینیان کردین. یه‌کیک فه‌رمانی دا: «پراکشین!». پراکشاین، له‌شم خزانده‌ ناو به‌فر و وه‌ک منال ده‌گریام، به‌لام ئه‌وه ته‌نیا فرمی‌سکی شادمانی نه‌بوو، فرمی‌سکی سه‌ربلندیش بوو، فرمی‌سکی سه‌ربلندبوون به‌میلله‌ته‌که‌مان. فاشیسته‌کان به‌ئاسانی ده‌یانته‌وانی بمانکوژن،

ئىمەى دىل و بى چەك لە ژىر دەسياندا بى دەسلەلات بووين،
بەلام پىيان نەدەكرا ورەى ئىمە بشكىنن، ھەرگىز ئەوھيان پى
ناكرى. روونتر بلیم ھىشتا تى نەگەھىشتبوون تووشى كى
بوونە، ئىمە نەبەزبووين، لەوانە نەبووين كە خەيالپان بۆ
دەچوو».

***

ئەو شەوھ ئىدى مۆلەت نەبوو تا مولازم گراسىمۆف
بەسەرھاتەكەى تەواو بگىریتتەوھ. كاریكى بەپەلە ھاتە پىش و
ئەويان بۆ ئەركانى لەشكرى بانگ كرد. پاش چەند رۆژ جارێكى
تر چاومان بەپەكتەر كەوتەوھ. ژىر زەويیەكە لە بۆى نم و شيرەى
كاژ پر بوو. ئەنگوستە ئەستورەكانى بەپەكدا برديوو، دەستەو
ئەژنۆ دانىشتبوو. كە تەماشایم كرد بىرم كردهوھ دەبى لە
ئۆردوگای دىلەكانەوھ ئەو خووهى بۆ مابیتتەوھ؛ دەستەوئەژنۆ
دانىشى و، نە سەعاتىك و نە دوو سەعات، ھەر لە خەيالپان تال
و تورش و بى ئەنجامدا بخنكى و ورتەى لىوھ نەپەت... بەم جۆرە
باسى بەسەرھاتەكەى خۆى دەست پى كردهوھ:

«دەپرسى كە چۆن تەوانىم را بكەم؟ وا پىت دەلیم: لەو
بەرەبەيانەدا، كەمى پاش بەرگوئى كەوتنى گرمەى تۆپخانەى
خۆمان، ئىمەيان برد بۆ سەر كار تا سەنگەريان بۆ ھەلكەنن.
ھەوا گەرمى كرد و بەفر كەم كەم دەتواپەوھ. وەرزی باران بوو.

بردىانن بۆ ئەو شەمالى ئۆردووكاگە، لە رىگا ھەمان بەزم
دووپات كراپەوھ: ئەوانەى لاواز و بى ھىز بوون و دەواكەوتن
دەيانكووشتن و تەرميان لە چەقى جادە بەجى دەما.

تەنياش ھەر لەباتى جىمان نەبوو كە لىيان دەكوشتن.
رۆژىك بەناو بىستانى پەتاتە رەت دەبووين، عەريفىكى ئەلمانى
دىلپىكى ھەر لەبەرئەوھ كووشتن چونكە ئەم بەستەزمانە
پەتاتەپەكى سەھۆلبەندى بەرچاو كەوتبوو و داچەمىبوو ھەلى
بگىر. دىلەكە كە عەريف گانجار خەلكى ئۆكراین بوو، ئەو
پەتاتە زەقنەبووتەى ھەلگرتبوو تا بىخاتە گىرفانى. عەريفە
ئەلمانىيەكە پى زانى و بى ئەوھى ھىچ بلى لە گانجار نزیك
كەوتەوھ و دەمانچەكەى لە پشت ملی بەتال كرد. فەرمانى
راوستانیان دا و گشتیان ریزكردن و سەرۆك عورەفاپەكەش،
لە كاتىكدا بەبال جوغزى بەدەور خویا دەكىشا، وتى:

– «تەواوى ئەمە مولكى بى چەن و چۆنى دەولەتى ئەلمانە و
ھەر كەسى بەبى ئىزن شتىك ھەلبگرى دەسبەجى دەكوژرى.»

بەناو گوندىكا تى دەپەرىن. ئافرەتى گوند ئەگەر چاويان
بەئىمە كەوت نان و پەتاتەى برژاويان بۆ فرى داین. چەند
كەسى دەرڤەتەيان ھىنا و ھەندى نان و پەتاتەيان لە زەوى
ھەلگرت، بەلام زۆرپەمان دەرڤەتمان نەبوو. پاسەوانەكانىش
دەسدريژيان لە دەر و پەنجەرەى مالەكان كرد و فەرمانیان پى

داین تا خیرا پی هه لبرگین. ئاخۆ دهزانی خه لکی ولاته کهمان چهند بویر و بیباکن! هه نهختی له ولاتر نان و پهتاته یان له پیشمان له سهه ریگه دانابوو، ئیمهش خیرا خیرا هه لمان دهگرت. پهتاته برژاویکی گه ورهه بهرکهوت. نیوهه بهوهی ته نیشتم دا و نیوهه کهی ترم بهتویکلّه وه قووت دا. له ته مه نما قهت پهتاتهی وا خو شتم نه خواردوو.

له ناو بی شه لانی کدا سه نه گه ریان لی دها. ژماره ی پاسه وانیان به سه ره مانه وه زیده تر کرد، هه ریه که بی لیکیان به ده سه ته وه داین. نه مه ده ویست سه نه گه ریان بو جیبه جی بکهه، بگره حه زم ده کرد سه نه گه ره کانیان تیک بدهه. پاش نیوه ره یی هه مان ره ژ ئیدی برپاری خو م دا له و چاله ی هه لم ده که نه هاتمه ده ری و بی له کهه به ده سته ی چه پ گرت و له پاسه وانه که نزیک بوومه وه. له یه کهه هه نگا ودا وریا بووم. روانیم که گشت پاسه وانه کانی تر له قه راغی سه نه گه ره که کو بوونه ته وه، ته نیا ئه م پاسه وانه نه بی که به سهه ده سه ته کهی ئیمه وه ماوه. پاسه وانی تر دیار نه بوون. لیی چوومه پیش و به هیواشی به پاسه وانه کهه وت:

«بی له کهه شکاوه... ته ماشاکه!» خه یالیک وهک برووسکه به بیرما هات و به خو م وت که ئه گه ر زورم نه گا و به زه بری یه کهه نه یخه م ئیدی کارم ته واوه. وابزانم پاسه وانه که له دیمه نی سه ره وچاوم گومانی کرد، بو یه که ته ماشای کردم شانی

جوولاند و قایشی تفهنگه کهی له شان دا که نه؛ له م ترووکه یه دا به وه پیری توانا بی له کهه له نیوچاوانی دا. نه مه ده توانی که له ته وقی سه ری بدهه چونکه کلاوزریی له سهه بوو. ئه وسه له خو م گه ی شتم که هیشتا توانام تیا ماوه، کابرا بی ئه وهی نقه ی لیوه بی به ده ما کهوت. تفهنگ و هه رسی مه خزهنی کابرام هه لگرت و هه لاتم. به لام روانیم که ناتوانم را بکهه. دیاره له بهر چی، چونکه وه کو پیویست هی زم تیا نه ما بوو! راهه ستم. هه ناسه یه که هه لکی شتا و دووباره به گورگه لو قه و به زه حمهت که وتمه را کردن. ئه و دیوی شیوه که دارستانیکی چر بوو. هه ولم دها خو م به وی بگه یه نم. له یادم نه ماوه چه نه جار هه لسوکه وتم کرد... به لام دلنیا بووم هه نگا و به هه نگا و دورتر ده که ومه وه. شه کهت و ماندوو بووم و هاتمه هه ناسه برکی و وا ته نگه نه فهس بوو بووم، نزیک بوو بتاسیم.

له و کاته دا، به و دیوی شیو گه ی شت بووم و خه ریک بووم به نیوانی دار و ده وه نی قه دپالی گرده که دا سه رده که وتم، گویم له ده سرتیژ و هاتوها واریک بوو که له ده ره وه ده هات. ده رباز بووم، ئیدی ده سگیر کردم کاریکی ساده نییه.

خو ر خه ریک بوو ئا وایی، بریارم دا ئه گه ر هاتوو ئه لمانه کان شوین پیم په یدا بکهه و لیم نزیکه وه بن ته نیا ئاخیرین فیشه که نه بی، که ئه ویش بو خو کوژی هه لی ده گرم، ئیدی تا دوا فیشه که

شەريان لەگەڵ دەكەم. ئەم لێكدانەووە هێزێكى ئەوتۆى پى دام و،
هېواشتر و بەگورتر مى رېگام گرت.

شەوم لە دارستانەكە برده سەر. بەنيو كیلۆمەترى گوندىكى
بچووك گەيشتم، بەلام لە ترسى ئەوہى نەوہك تووشى
ئەلمانەكان بىم بەلاى گونەكەدا نەچووم.

رۆژى دواى پارتیزانەكان منيان دۆزىيەووە و لەگەڵ خۆيان
بردميان. بۆ نزيكەى دوو هەفتە لە پەناگە ژير زەوييەكانياندا
حەسامەووە. لەو ماوہيە تا رادەيەك هاتمە سەرخۆم و بەهيتزتر
بووم. پسوولەى ئەندامىتەى حزبىم، كە لە ئوردوگايەدا لە
چمكى كۆلوانەكەم قايم كردبوو دەرھينا و پيشانى
بارتيزانەكانم دا. ئەمچاش ليم دانيا نەبوون. هەر لە سەرەتاوہ
بەچاوى گومانەووە تەماشايان دەکردم.

بەلام وەختى بەشداریى چالاکیانم کرد ئیدی برۆيان پيم
هینا. لەو پوہ بوو كە دەفتەرى حیسابم بۆ فاشستەكان كردهوہ.
ئامارى ئەوانەم، كە دەكوشتن، هەلدەگرت و هیشتاش هەر
بەوردى هەلى دەگرم. ئیستە كەم كەم ئاماريان لە سەد نزيك
دەكەویتەوہ.

لە مانگی كانوونى دووہمبوو كە پارتیزانەكان منيان لە خەتى
بەرە پەراندهوہ. نزيكەى يەك مانگ لە نەخۆشخانە كەوتم.
ساچمەى گوللە تۆپەكەيان لە شان دەرکردم، بەلام بریارم دا كە

تیمارکردنى رۆماتيزم و نەخۆشییەكانى تر، كە لە ئوردوگا
تووشم بوون، بۆ پاش شەرى دوا بخەم. كە لە نەخۆشخانە
دەرچووم منيان نارد بۆ مال تا چاكتەر بىم و بحەسىمەوہ... لە
مال زياتر لە يەك هەفتە خۆم پى رانەگيرا و بۆ بەرەى شەرى دلّم
تەنگ بوو. هەرچى دەرەوى بلى، بلى، دەرنا جيگەى من، تا
كۆتايى شەرى، هەر ليرە دەبى».

***

لەبەر دەرگای پەناگاکە خوا حافيزيمان لە يەكتر کرد.

گراسيموف، لە كاتێكدا دالغەى لى دابوو، دەبروانیيە
رېچكەيەك كە بەناو بيشەلاندا دەرۆيشت و نقومى تيشكى
هەتاو بوو، وتى:

– «... وا ئیستاش، هەم چاك فيرى شەرى و هەم فيرى رق و
عیشق و خۆشەويستى بووين. شەرى كورەيەكە سۆز و هەست
و برۆای مرۆف ئاو دەداتەوہ.

وا دیتە بەرچاو كە ناتوانرى عیشق و رق جووت بكرين، وەيا
وہك دەلین: ناتوانين ئەسپى رەوان و ئاسكى ترسنۆك بە
گالیسكەيەكەوہ بېستين بەلام ئیمە هەردووكمان پیکەوہ بەستن
و دیتمان كە بەچاكى گالیسكەكە رادەكيشن. بەو جورەش
دەتوانين ئەو دوو هەستە دژى يەكتەرە جووت بكەين. من
بەتوندى قينم هەلدەستى لەو كردهوانەى كە فاشستەكان

دەرھەقی نیشتمانه‌که‌م و خۆم ره‌وایان دیوه، له هه‌مان کاتیشدا پر به‌دل هاوونیشتمانه‌کانم خۆش ده‌وێ و نامه‌وێ چیتر له ژێر ده‌ستی فاشیسته‌کاندا بنالینین. ئا ئه‌و هه‌سته‌یه‌ وای لێ کردووین بێ به‌زه‌یی پیاها‌تنه‌وه شه‌ری دوژمن بکه‌ین. هه‌ر وه‌ختی ئه‌و دوو هه‌سته به‌کرده‌وه نوێندران ئه‌وا رۆژی سه‌رکه‌تیمان هه‌لدا. خۆشویستنی ولات له ناخی ده‌روونماندا ریشه‌ی دا‌کو‌تاوه، تا دل‌مان لێ ده‌دا ئه‌و خۆشه‌ویستییه‌ی هه‌ر تیا ده‌می‌نی. کینه و رقی ئیمه‌ش ئه‌وه‌تا به‌نووکێ سه‌ره‌ نیه‌که‌نمانه‌وه‌یه. ببووره ئه‌گه‌ر گه‌ی‌رانه‌وه‌ی باسه‌که‌م پێچ و خه‌می تیا بوو، چی بکه‌م شیوه‌ی بیره‌کردنه‌وه‌م ئاوه‌هایه».

به‌و وشانه، مولازم گراسیمۆف، دوایی به‌باسه‌که‌ی هینا و بۆ یه‌که‌مین جار، له‌وه‌ته‌ی ئاشنای بوومه، به‌یه‌که‌ی شیرین و ساکارانه له چاره‌یدا به‌دی ده‌که‌م. بۆ یه‌که‌م جاریش روانیم که ئه‌و ئه‌فسه‌ره‌ سی و دوو ساڵه‌ی که ده‌رد و ئازار و به‌ده‌ختی هاریویه‌تی، هیشتا وه‌ک داربه‌روو پته‌و و قایم و به‌وره‌یه، به‌لام مووی لاجانگی وه‌ک به‌فر سپیه و سپیه‌کی جال‌جالۆکه که به‌کلاوی مولازمه‌که‌یا نووساوه له نیوی مووی لاجانگی ون بووه و هه‌رچه‌ند ده‌کووشم ناتوانم بیدۆزمه‌وه.

پێرست

- 5 .....وته‌یه‌ک بۆ چاپی دووه‌م
- 7 .....پێشه‌کیی چاپی یه‌که‌م
- 23 .....چۆن فێری رقت ده‌که‌ن